

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἀπὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὴν περιοδικὴν ἀγγελίαν, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίαν, καὶ διὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐκδόθημα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐπιστὰ δραχμίας 100. Ἐξέμνητος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.— Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ Ἰσθμ. ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν ἀελίνα 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1878

ΓΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Φεβρουαρίου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 11

ΤΟ ΚΑΤΟΡΩΜΑ ΤΟΥ ΑΡΑΠΗ ΔΙΗΓΗΜΑ

Σὲ μιὰ ὄμοια ἑπαυλῆ, στὶς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα, κατοικοῦσε ἓνας ἀπόθρατος, ὁ κ. Λαλάντ, ποὺ ἀγαπημένους του ἀσχολίες εἶχε τὸ ψάρεμα καὶ τὸ κυνήγι. Κάθε Ἀύγουστο, ἡ ἑπαυλῆ ἔχανε τὴν ἡσυχίαν διὰ τῆς καὶ γέμιζε χαρὰ καὶ ζωή. Γιατὶ ἡ κυρία Δορνέρ, ἀδελφὴ τοῦ κ. Λαλάντ, ἐρχόταν νὰ περάσει τὸ καλοκαίρι τῆς μετὰ τὰ δύο τῆς παιδιὰ, τὸν Παῦλο καὶ τὴ Λούση, ποὺ ἦταν 10-12 χρόνων. Φαντασθῆτε πιά παιχνίδια καὶ χαρὰς, στὸν κήπο καὶ στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ κ. Λαλάντ εἶχε ἓνα σκύλο, τὸν Ἀράπη, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε πολὺ. Ἦταν ἔξυπνο καὶ ὑπάκουο ζῶο. Γαγγίε πάντα ἔβλεπε ξένον νὰ μπαίνει, ἀλλὰ ποτὲ δὲν δάγκανε, περιοριζόμενος μόνον νὰ παρακολουθεῖ μετὰ προσοχὴ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ τοῦ φαινόταν ὑποπτοί.

Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ἀράπης ἔγιναν ἀμέσως οἱ καλύτεροι φίλοι. Τὸ παιδί ἐπαίξε μαζί του στὸ πάρκο ἢ τὸν ἔπερνε καὶ ἔτρεχαν μαζί στὰ χωράφια καὶ στὶς ὄχθες. Μεγάλῃ χαρὰ γιὰ τὸ παιδί, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν καίμενο τὸν Ἀράπη, ποὺ ὅλο τὸ χρόνο δὲν εἶχε ἄλλη διασκέδαση.

Τὸ κακὸ ὅμως ἦταν ποὺ ὁ Παῦλος ἦταν πειραχτήρι καὶ τοῦ ἄρεσε νὰ βάνει

τὸ σκύλο νὰ κυνηγᾷ τίς γάτες τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκανε γούστο νὰ τὶς βλέπει νὰ τρέχουν ἐπάνω στοὺς τοίχους καὶ νὰ σκαρφαλώνουν στὰ δέντρα γιὰ νὰ γλιτώσουν.

Ἄλλοτε πάλι ἔστελνε τὸν Ἀράπη στὸ κατέτσι, καὶ τότε γινόταν χαλασμεὺς κόσμος.

Οἱ κόττες πετοῦσαν κακαρίζοντας καὶ οἱ πάπιες ἔτρεχαν κωμικά.

— Ἐδῶ, Ἀράπη! Πάρ'το! Σς!

Ὅλα αὐτὸ γινόταν.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Ἀράπης κυνηγοῦσε μόνο τὰ ζῶα, χωρὶς νὰ τὰ πειράζει. Ἀλλὰ τίς κακὲς συνήθειες τίς ἀποκτᾷ κανεὶς πολλὴ εὐκολα, καὶ στὰ τελευταῖα, ὁ Ἀράπης, τὸ πὸ ἡσυχὸ καὶ καλομαθημένο σκυλὶ τοῦ κόσμου, ἄρπαξε τίς χήνες ἀπὸ τὴ φτερούγα!

Ἡ ὀηγήτρια ἄρχισε νὰ φωνάζει καὶ νὰ μαλώνει τὸ παιδί. Καὶ μιὰ μέρα, ποὺ εἶδε μιὰ κόττα νὰ κοιταίνει, πῆγε καὶ τὸ εἶπε στὸν κ. Λαλάντ, γιατί μπορούσε νὰ τὴν κατηγορήσει αὐτὴ γιὰ τὸ ἀτόχημα.



*Ὁ σκύλος ἄρχισε νὰ γαγγίει... (Σελ. 121, στ. γ')

Ὁ κ. Λαλάντ κατέθηκε κάτω καὶ εἶδε τὴν κόττα. Φώναξε ἀμέσως τὸν Παῦλο καὶ τοῦ εἶπε:

— Σοῦ οὔστησα τόσες φορές

νὰ μὴν κακομαθαίνεις τὸν Ἀράπη. Ἐνὼ εἶναι τώρα ἡσυχὸς καὶ καλός, θὰ τὸν μάθεις σιγὰ σιγὰ νὰ γίνοι κακός. Σὲ εἰδοποιῶ λοιπόν, ὅτι ἂν ὁ Ἀράπης περᾶξει ἄλλη φορὰ κανένα πουλερικό, θὰ τὸν στείλω στὸ χτήμα νὰ προνιμῆσει πάλι καὶ νὰ βροῦμε καὶ ἐμεῖς τὴν ἡσυχίαν μας.

Ὁ Παῦλος ὑποσχέθηκε νὰ ὑπακούσει στὸ θεῖο του καὶ ἄρχισε τώρα νὰ παίξει τόπι μετὰ τὴ Λούση καὶ μετὰ τὸν Ἀράπη. Ἐ, αὐτὸ ἦταν πολὺ προτιμώτερο παρὰ νὰ κυνηγᾷ τίς κόττες.

Μιὰ μέρα βγήκε μαζί μετὰ τὸν Ἀράπη νὰ κάνει περίπατο στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ. Τὸ σκυλὶ χορόπηδουσε δίπλα στὸ παιδί γεμάτο χαρὰ.

Ἐνα κοριτσάκι μ' ἓνα μικρὸ πανέρι φρούτα, περνοῦσε ἀπὸ τὸ δρόμο. Τὸ σκυλὶ τὸ πλησίασε χωρὶς κακὸ σκοπὸ, γιὰ νὰ μυρίσει τὸ πανέρι. Ὁ Παῦλος ἔκανε γούστο μετὰ τὸ φέβο τῆς μικρούλας καὶ χωρὶς νὰ τὸ πολυσκαφεθῆ, φώναξε στὸ σκύλο:

— Ἀράπη! Πάρ'το! Σς!

Ὁ σκύλος ἄρχισε νὰ πηδᾷ καὶ νὰ γαγγίσει τριγύρω στὸ κοριτσάκι καὶ ἐκεῖνο, γιὰ νὰ τρέξει πιὸ γρήγορα, πέταξε τὰ καλάθια του καὶ τῆλαε στα πόδια. Ἀπὸ τὴν ταραχὴν τοῦ ὄμοις γλύστρησε ἐπὶ



*Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ἀράπης ἔγιναν οἱ καλύτεροι φίλοι. (Σελ. 121, στ. α')

λάσπη κι' έπεσε μέσα στο ποτάμι, που εύτυχώς ήταν ρηχό σ' εκείνο το μέρος.
 Ο Άράνης, μπακούοντας μόνο στο ένστικτό του, έρμησε στο νερό κι' έβγαλε το κοριτσάκι μουσκεμένο. Μιά γειτόνισσα είδε τη σκηνή κι' είδοποίησε άμέσως τη μητέρα του κοριτσιού, που έτρεξε. Ο θυμός της με το άτακτο παιδί ήταν μεγάλος.

— Περισσότερα άξιζει το σκυλί σου παρά σύ! του είπε αυστηρά. Τ'ββαλες να κάμει κακό κι' εκείνο μόνο του φρόντισε να το διορθώσει. Γνωρίζω το θεό σου και θα το κάμω να παράπονά μου.
 — Ω, κυρία, σάς παρακαλώ να μην πητε τίποτα στο θεό μου. Άς με τιμωρήσει έμένα, αλλά θα τιμωρήσει και τον καϊμένο τον Άράνη. Θα τον δέσει με άλυδες.

— Άφισέ τον τώρα, είπε η γειτόνισσα και πιστεύω πως δε θα το ξανακάνει.
 — Ναι, κυρία, είπε ο Παύλος, σάς ύπόσχεται πως δε θα το ξανακάνω.
 — Καλά λοιπόν, δε θα πώ τίποτα.

Κοίταξε όμως μην το ξανακάνεις!..
 Ο Παύλος εύχαρίστησε ντροπιασμένος την καλή γυναίκα κι' έφυγε με την άπόφαση να κάθεται φρόνιμα στο έξής.

Δύσκολο όμως είναι να μείνουν μυστικά τέτοια επεισόδια σε μια έξοχική γειτονιά, και την άλλη μέρα ο κ. Λαλάης ήξερε το άνδραγάθημα του Άράνη. Πήγε λοιπόν να ιδει τη μικρούλα και τη βρήκε να πηδά το «σκονιάκι».

— Δεν το φοβάσαι τώρα το σκυλί; της είπε δείχνοντας τον Άράνη, που τον είχε πάρει μαζί του.
 — Όχι. Μάλιστα τον αγαπώ πολύ.

— Λοιπόν, άνθες να τον βλέπεις καμιά φορά, ναρχεσαι στον κήπο να παίξεις με την άνιψούλα μου, τη Λούση. Από την ημέρα εκείνη η Λούση κι' η Λουίζέτα έγιναν οι καλύτερες φίλες. Και κάθε φορά που η Λουίζέτα έρχόταν στον κήπο, ο Άράνης ύποδαχόταν με χαρούμενα γαυγίσματα το κοριτσάκι που είχε σώσει.

(Άν' το Γαλλικό) ΘΕΟΚΛΗΣ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΟΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ύπό HARRIET BEECHER-STOWE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
 Τη στιγμή αυτή, ένα άγόρι φώναζε:
 — Έρχεται η Κυρία!
 — Τι θέλει κι' έρχεται; είπε η κυρά-Χλόη. Καλό δε μπορεί να μās κάνει.
 Η κυρία Σέλιμπ μπήκε μέσα στην καλύβα κι' η κυρά-Χλόη της έδωσε μια καρέκλα με ύφος θυμωμένο. Η κυρία της όμως, χλωμή και γεμάτη άγωνία, δεν πρόσεξε τίποτα.

— Τόμ, είπε, έρχομαι να...
 Εαφνικά όμως έρριξε γύρω της μια ματιά, είδε τ' άμίλητα και θλιμμένα πρόσωπα και, σκεπάζοντας το πρόσωπό της, ξέσπασε σε κλάμματα.
 — Ω Κυρία, μην κλαίτε έτσι, είπε η κυρά-Χλόη, κλαίγοντας τώρα κι' αυτή. Κάμποσην ώρα έκλαιγαν όλοι σιωπηλά, και τα δάκρυα αυτά που τάχυναν μαζί κύρια και σκλάβοι, έσοβαν κάθε παράπονο, που μπορούσε να υπάρχει μέσα στην καρδιά των σκλάβων αυτών. Γιατί περισσότερο άπ' όλες τις εύεργεσίες άξιζει ένα δάκρυ συμπάθειας προς τους δυστυχισμένους.

— Καλέ μου φίλε, είπε η κυρία Σέλιμπ, δε μπορώ να κάμω τίποτα για σένα. Άν σου δώσω χρήματα, θα σου τα πάρουν. Άλλά σου ύπόσχομαι έπίσημα, μπροστά στο Θεό που μ' άκούει, ότι θα παρακολουθήσω τα ίχνη σου κι' ότι θα σε ξαναγοράσω εύθης μόλις βρω το ποσό που χρειάζεται. Ως τότε, έχε την έλπίδα σου στο Θεό.
 Πριν προφτάσει ν' άπαντήσει ο Τόμ, άνοιξε η πόρτα και παρουσιάστηκε ο Χάλεϋ.

— Έμπρός, άράνη! Είσ' έτοιμος; φώναζε.
 Και καθώς είδε την κυρία Σέλιμπ, έβγαλε το καπέλο του, ύποκλήθηκε εύγενικά και πρόσθεσε:

— Δουλος σας, Κυρία.
 Η κυρά-Χλόη έκλεισε τη βαλίτσα κι' έρριξε ένα σκοτεινό βλέμμα πάνω στον έμπορο. Η όργη είχε στεγνώσει τα μάτια της και τάνανε να λάμπουν σε φωτιές.
 Ο Τόμ φόρτωσε στον ώμο του τη βαλίτσα και σηκώθηκε σιγά-σιγά για ν' άκολουθήσει τον νέο του άφέντη. Η γυναίκα του πήρε τη μικρή στην άγκυλιά για να τον ξεβγάλει ως την πόρτα, και τ' άγόρια την άκολουθήσαν κλαίγοντας.
 Η κυρία Σέλιμπ πλησίασε τον έμπορο και του μιλούσε σοβαρά κάμποση ώρα. Απέξω ήταν μαζεμένοι ένας σωρός σκλάβοι, γέροι και νέοι, για ν' άποχαιρετήσουν το σύντροφο, που έφυγε.

Ο Τόμ ήταν πάντα γι' αυτούς οδηγός και ύπόδειγμα, κι' όλοι πικραίνονταν κατάκαρδα που τον έχαναν.
 — Άνέβα! είπε ο Χάλεϋ στον Τόμ.
 Ο Τόμ ανέβηκε κι' ο Χάλεϋ έβγαλε άπ' τ' άμάξι ένα ζευγάρι βαρειές άλυσίδες με χαλκάδες και τις πέρασε στα πόδια του σκλάβου. Όσοι το έδαν αυτό, μουρμούριζαν με άγανάκτηση κι' η κυρία Σέλιμπ είπε:

— Κύριε Χάλεϋ, σάς βεβαιώνω πως αυτή η προφύλαξη είναι όλοτελα περιττή — Που ξέρω εγώ! άπάντησε ο έμπορος. Έχασα πεντακάθια δολάρια έδώ μέσα και φυλάγομαι τώρα.

— Κρίμα που ο Μάσσα Τζώρτζης δεν είναι σήμερα έδώ, είπε ο Τόμ.
 Ο Τζώρτζης είχε πάει μ' ένα φίλο του να περάσει κάμποσες μέρες σ' ένα γειτονικό χτήμα και δεν είχε μάθει καύδλου τη δυστυχία του Τόμ.

— Πήτε τα χαιρετίσματά μου στο Μάσσα Τζώρτζη, είπε με συγκίνηση ο Τόμ.
 Ο Χάλεϋ χτύπησε τ' άλόγο του κι' ο Τόμ έφυγε πιά μακριά από το σπίτι αυτό που τόσο είχε αγαπήσει. Ως την τελευταία στιγμή γύριζε πίσω και το κοίταζε.

Ο κύριος Σέλιμπ δεν ήταν εκεί. Η καρτερική ύποταγή του Τόμ του είχε ραγίσει την καρδιά και δεν είχε το κουράγιο να παρευρεθεί σ' αυτή τη σκηνή. Γι' αυτό έφυγε, τάχα για να κανονίσει κάτι δουλειές.
 Αφού πέρασαν ένα χιλιόμετρο πάνω κάτω, ο Χάλεϋ σταμάτησε μπροστά σ' ένα γύφτικο, για να επιδιορθώσει τις χειροπέδες που είχε μαζί του.

— Είναι μικρές για το παλληκάρι, είπε δείχνοντας τον Τόμ.
 — Μα αυτός δεν είναι ο Τόμ, ο σκλάβος του κυρίου Σέλιμπ; ρώτησε ο γύφτος. Τον πούλησαν λοιπόν;
 — Ναι, τον πούλησαν.
 — Μα πώς έγινε αυτό; Είναι άπίστευτο! Άλλά να σάς πώ, δεν είναι καμιά ανάγκη να τον άλυσοδέσετε έτσι. Είναι το καλύτερο και το πιο άμμο παιδί.

— Ναι, ναι, είπε ο Χάλεϋ, από τα τίμια παιδιά πρέπει να φυλάγεται κανείς. Άλλωστε, εγώ δε θέλω το κακό του. Υποσχέθηκα να τον καλωμεταχειριστώ και θα κοιτάξω να τον βάλω ύπηρέτη σε καμιά καλή οικογένεια. Έ. άν άνθξει στο κλίμα και στον πυρετό, θα περνάει μια χαρά...
 — Άφισε τη γυναίκα του και τα παιδιά του, φαντάζομαι;
 — Ναι, μα αυτό δεν έχει σημασία. Θα ξαναπαντρευτεί κει-κάτω και θα κάμει άλλη οικογένεια.

Ο Τόμ καθόταν θλιβερός κι' άμίλητος στη θέση του. Εαφνικά, ποδοβολητό άλόγου άκούστηκε πίσω του και πριν προφτάσει να γυρίσει να ιδεί, ο Τζώρτζης πήδησε πάνω στ' άμάξι κι' άγκάλιασε τον Τόμ, κλαίγοντας και φωνάζοντας μαζί.
 — Ντροπή! Μεγάλη ντροπή αυτό πούκαμαν! Άν ήμουν άντρας, κανείς δε θα τολμούσε να το κάμει αυτό! φώναζε ο Τζώρτζης.

— Ά, Μάσσα Τζώρτζη σάς εύχαριστώ! άποκρίθηκε με συγκίνηση ο Τόμ. Μου στοίχιζε πολύ που έφυγα, χωρίς να σάς ιδώ.
 Καθώς μιλούσε, ο Τόμ έκαμ' ένα κίνημα κι' ο Τζώρτζης είδε τις άλυσίδες του.
 — Άντίο, μπάρμπα-Τόμ! Κουράγιο!

— Τ' είν' αυτά! φώναζε. Ά! αυτός

ο παλιάνθρωπος θέλει σκότωμα, θέλει σκότωμα!

— Όχι, Μάσσα Τζώρτζη, μην κάνετε έτσι και μη φωνάζετε, γιατί θα θυμώσει και θα μου κάμει κακό.

— Για χατήρι σου δε λέω τίποτα. Άλλά είναι άτιμο αυτό που έγινε. Έμένα δε με είδοποίησαν και μου τ'επε ο Τόμ Λίγκολν. Ά, τους έκαμα μια σκηνή στο σπίτι!

— Άσχημα κάματα, Μάσσα Τζώρτζη. — Μα δε μπόρεσα να κρατηθώ! Άκουσε δώ, μπάρμπα-Τόμ, είπε με σιγανή φωνή, σοφτερα το δολλάριό μου.

— Ά, δε μπορώ να το πάρω, είπε ο Τόμ δακρύζοντας από τη συγκίνηση.

— Όχι, θα το πάρεις. Τη τρύπησα και το πέρασα ένα κορδόνι. Βάλτο στο λαμό σου και κάθε φορά που θα το βλέπεις, να θυμάσαι πως εγώ θάρθω μια μέρα να σ' έλευθερώσω. Μίλησα με τη θειά-Χλόη, της είπα να μη φοβάται τίποτα. Θα βασανίσω τον πατέρα μου, ως που να τον καταφέρω.

— Κύριε Τζώρτζη, μη μιλάτε έτσι για τον πατέρα σας.

— Μα δε λέω κακό, μπάρμπα-Τόμ.

— Δός μου την ύπόσχεση πως θασαι καλό παιδί. Πως θ' άκοψ και θα σέβεται τους γονείς σου και δε θα τους μιλάς ποτέ με θυμό. Πρέπει να μεγαλώσεις, να γίνεις και συ ένας καλός άφέντης, όπως είναι ο πατέρας σου, με μεγάλη καρδιά κι' άληθινή εύγένεια.

— Σου το ύπόσχομαι, άποκρίθηκε σοβαρά ο Τζώρτζης. Θα μεγαλώσω και θάρθω να σε βρω, όπως το ύποσχέθηκα και στη θειά-Χλόη. Θα σε πάρω πάλι στο σπίτι και θα σου φτιάξω και μια σάλα με χαλί. Θα ιδεις, μπάρμπα-Τόμ, που θα σε κάμω έδώ εύτυχισμένο.

Ο Τόμ χάρθηκε με το πλατό και γερό του χέρι, το κατασάρδ κεφάλι του παιδιού και τα μάτια του ήταν βουρκωμένα.

Ο Χάλεϋ παρουσιάστηκε εκείνη τη στιγμή, φέροντας τις χειροπέδες.

— Έερετε, κύριε, είπε ο Τζώρτζης με παιδιάτικη ύπεροφία, θα πώ στους γονείς μου πως μεταχειρίζεστε τον Τόμ!

— Όπως αγαπάτε, είπε ο έμπορος.

— Είναι ντροπή σας να βγάξετε το φτωμά σας πουλώντας κι' αγοράζοντας ανθρώπους, και τους άλυσοδένετε έτσι σε θηρία. Άπορώ πως δε σιχαίνεστε τον έαυτό σας.

— Αφού σε, οι άριστοκράτες, αγοράζετε ανθρώπους, εγώ σάς τους πουλώ. Η ίδια ντροπή είναι για σας που τους αγοράζετε, δη για μένα που τους πουλώ.

— Άν ήμουν μεγάλος, δε θάκανα ούτε τένα ούτε τ' άλλο. Και ντρέπομαι, γιατί άνήκω στην πολιτεία του Κέντουκ, όπου πουλιούνται έτσι οι άνθρωποι.

Υστερα γύρισε στον Τόμ και του είπε:
 — Άντίο, μπάρμπα-Τόμ! Κουράγιο!

— Άντίο, μικρέ άφέντη, άπάντησε ο Τόμ. Ο Θεός να είναι πάντα μαζί σου! Ο δυστυχισμένος έπιασε το πολύτιμο δολλάριο, που του είχε άφισει για φυλαχτό ο μικρός, και του φάνηκε λιγότερη ή μοναξιά κι' ή δυστυχία του.
 «Ο Θεός να σου το πληρώσει, καλό παιδί» μουρμούρισε.

— Άκου να σου πώ, Τόμ, είπε ο Χάλεϋ, πλησιάζοντας τ' άμάξι και ρίχνον-

τας μέσα τις χειροπέδες. Θα σου πώ και σένα αυτό που λέω σ' όλους τους μαύρους: Άν μου φερθείς καλά, θα σου φερθώ καλά. Κοίταξε λοιπόν να κάτσεις φρόνιμα και να μη μου κάνεις αυτά τα κόλπα που κάνουν οι σκλάβοι για να το σκάσουν. Είναι περιττό, γιατί τα ξέρω όλα στα δάχτυλα... Άν θέλεις να περάσουμε καλά!

(Άκολουθεί)

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'

Ο καλός Λουκιανός, που είχε ιδεί από μακριά τον κ Μαϊμουδιάν και τον Άλφόνσο να πηγαίνουν μαζί, τους άκολουθήσε από περιέργεια, κι' έκανε του κόσμου τα γέλια, βλέποντας τον πρώην διάδοχο να μεταμορφώνεται σε Άράνη...

Έπιτέλους το βάψιμο τελείωσε κι' ο μικρός τόβαλε στα πόδια για το παλάτι. Άνυπομονούσε να τον ιδούν οι γονείς του έτσι μεταμορφωμένο. Θα τον έγνωρίζαν άραγε;

Σολίσω του έτρεξαν ο κ. Μαϊμουδιάν κι' ο Λουκιανός, και κρύφτηκαν κάπου εκεί, για να ιδούν την οικογενειακή σκηνή, που την φανταζόνταν πολύ άστεία. «Θα γελάσουμε» έλεγαν. Κι' όλο γελούσαν...



Μόλις είδε από μακριά τον πατέρα του και τη μητέρα του, ο Άλφόνσος άρχισε τα τους φωνάζει με χαρά:

— Μπαμπά! μαμά! έγινα Άράνης!
 — Τ' είν' αυτό το μαύρο ζωντανό που μās έρχεται; είπε ο Όσκάο.
 — Άν είχε φτερά, θάλεγα πως είναι κοράκι, πρόσθεσε η Γερτρούδη.
 — Μπαμπά! μαμά! έγινα Άράνης! έξακολουθούσε να φωνάζει ο μικρός.
 — Μαλά! καλέ αυτή είναι ή φωνή του Άλφόνσου μās!... Πως έγιν' έτσι το παιδί!...

— Βλέπετε; άποκρίθηκε ο μικρός με καμάρι. Ο καλός Μαϊμουδιάν μ' έβαψε μαύρο, γιατί τώρα έχουν πέραση οι Άραπάδες. Θα μπω πορτιέρης σε πλουσιόσπιτο, ή γκρούμ σε Τράπεζα, ή ταμπουλιέρης σε Τζαζ-μπάντα!... Θα βγάξουμε ένα σωρό λεφτά!...

— Δυστυχία μου, δυστυχία μās! φώναζε ο πρώην βασιλιάς. Μās κοροϊδεύουν κιόλα! Πάει, χάσαμε το στέμμα, την έξουσία, το γόητρο, όλα, όλα! Είναι φοβερό! Ίδες χάλια, ίδες μαυρίλα!... Άράνη μās τον έκαναν το γιό μās! Δέν μποροϋμε πιά να σταθούμε δώ πέρα! Τι καλό να περιμένουμε, αφού καταντήσαμε να μās κοροϊδεύει κι' ένας παλιο-Μαϊμουδιάν!...

(Άκολουθεί)

H ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΑΔΕΛΦΗ

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

"Όχι στ' όρκίζομαι!

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (φθουριστά)

Μά τρυπάνε στην κοιλιά... άγκάθια... καρφιά...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Είναι ή πεποίθησάς μου!... "Ισως, δέν ξέρω. Σε μένα ποδ λείπει ή «ισερή φλόγα», εγώ ποδ δέν έχω ύψηλά ιδανικά, να νομίζω, να μοδ φαίνεται κάτι σπουδαίο, να φουρωθώ σ' αυτό τδ παιδάκι (δείχνει τδ Γιαννάκη) ποδ δέν γνώρισε τὰ μητρικά χάρδια και ποδ σδ — έλα, όμολόγησέ το — τδ θεωρείς σάν ένα βάρος!...

NINA (πολύ σιγά)

"Αν δέν είχε γεννηθεί... τότε θά μπορούσα...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ (έντονα)

Μά γιατί δέν λές λοιπόν—κι' αν πέθαινε;...

NINA (μέ φρίκη)

Τί λόγια λές!...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Τὰ δικά σου!... Τὰ προχωρώ μόνο... Μή γελιέσαι!... Η άγαπάς τούς δικούς σου και πρέπει να θυσιάστης γι' αυτούς, ή θυσιάσέ τους γιά τή δική σου ευτυχία... Διάλεξε!...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (δυνατά)

Τρέχει από δώ... από κεί. σκοτάδια... κι' άγκάθια πολλά...

NINA (μ' άπορία)

Μά τί λέει;... Εδπνγσε;...

ΣΚΗΝΗ Ε'

(Μπαίνει ή Μάρθα βιαστικά. Στόν όμο της άκουμπάει ή Γιαγιά, πηγαινον προς τδ ντιθάνι χωρίς νάντηληφθδν τὰ κορίτσια.)

ΜΑΡΘΑ

Μά να φοφήση, κυρία τδ γατί, μόλις τόπισε!... Τ' είν' τούτο;

ΓΙΑΓΙΑ

Εγώ να τδ τδ δώσω;... εγώ;... Μά πώς μπορούσα να τδ δώ;... πώς μπορούσα να τδ δώ;...

(Γέρουν κι' οι δύο στό ντιθάνι)

ΓΙΑΓΙΑ - ΜΑΡΘΑ

Γιαννάκη μου!... παιδί μου!...

ΓΙΑΓΙΑ (μέ συντριμμένη φωνή)

Μάρθα, έσδ ποδ βλέπεις, πές μου, ζή ακόμα;...

NINA (τρομαγμένη)

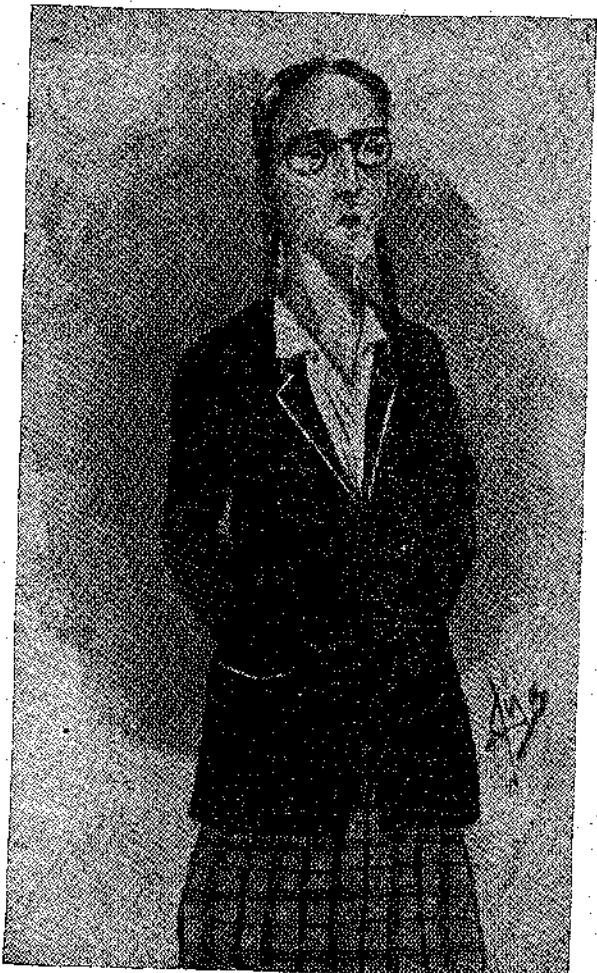
Τί λέτε;...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

"Αγκάθια... πολλά... πολλά...

ΜΑΡΘΑ

Νά το, κυρία μου... μιλάει, χρυσή μου κυρία... τδ παιδάκι μας!...



«Ψυχρή, άμίλητη σάν άγαλμα». (Σελ. 124, στ. β')

NINA

Μά τί συμβαίνει, επιτέλους, τί πάθατε;... κοιμάται;...

ΓΙΑΓΙΑ

Νίνα, έδω είσαι, παιδί μου!... Δέν κοιμάται, όχι... Μάρθα, τρέχα γρήγορα στό γιατρό... γρήγορα, Μάρθα, να σου δώση δ Θεός καλό, παιδί μου!...

(Σ' όλη αυτή τή σκηνή ή "Αλεξάνδρα παρακολουθεί από μία γωνιά, χωρίς να μιλή, σά να μην αισθάνεται τίποτα. Ψυχρή, άμίλητη σάν άγαλμα. Η Μάρθα φεύγει τρέχοντας.)

NINA

"Όχι, γιατί, δού... Τδ Potion Riviere και τίς σιάλες τδ άρσενικοδ.

ΓΙΑΓΙΑ

"Άρσενικό ήταν τάλλο μπουκάκι;... Θεέ μου... άπ' αυτό... άπ' αυτό ήπτε!... Μιά κουταλιά όμως, όχι δού... όχι... και τούλεγα τδ παραμύθι, τδ πουλάκι μου... και κείνο μ' άκουγε, ώρατα... ώρατα...

(Η Νίνα άκούει μέ τρομαγμένα μάτια, δίχως να μιλή, δαγκώνοντας τὰ δάχτυλά της στις άκρες γιά να πνίξη τούς λυγμούς ποδ άναθαίνου σά χείλια της.)

Κι' ύστερα, έτσι, χωρίς να πη τίποτα... κοιμήθηκε... έπεσε σδ λήθαργο... κι' έλεγα γώ τδ παραμύθι...

μ' άρξισε ύστερα να λή άλλα τών άλλων... κι' έλεγε... — άχ, ή Μάρθα, ακόμα τδ γιατρό!... — και δέ μξρεσε έμένα αυτός δ όπνος... και πήγα στή κουζίνα και φώναξα τή Μάρθα άκόμα νάρθη, άκόμα;... — κι' είπα:...

— μά πώς βρέθηκε ένα μόνο μπουκαλάκι;... — κι' είπα:... δώσε λίγο στό γατί, από τδ γιατρικό τδ Γιαννάκη... και... παιδί μου... Γιαννάκη μου...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

"Αγκάθια, άχ...

ΓΙΑΓΙΑ

Και... τδ γατί φόρισε!... Νίνα!... (πιάνει τδ κεφάλι της και κλαίει) Κι' άκόμα σδτε Μάρθα, σδτε γιατρός...

NINA (πιάει μέ φοβερούς λυγμούς σδ μέν καρέκλα).

Εγώ... εγώ φταίω ή κακούργα!... "Αν δέν έφευγα, δέ θά γινόταν τδ λάθος... Εγώ, βέβαια! "Έτρεχα να φροντίσω γιά Πολυτεχνεία... Και τόν άφησα μόνο του... Κι' είπα— βέβαια, τδ είπα... «αν δέν είχε γεννηθεί» — "Αλεξάνδρα! (σηκώνεται και πάει κοντά της). Δέν τδ είπα αυτό; και σδ δέ μούπες «ή αν πέθαινε»; Θεέ μου! Γιατί, γιατί να τδ πης έσδ αυτό; (τήν κουνάει) γιατί να τδ πης; Δέ μιλάς;... έ, γιατί δέ μιλάς;... Τί έκανα, Θεέ μου! Τί έκανα!... Νά τδ λέω παραμύθια τχά άγγάρια, να τδ κάνω συντροφιά, να κάθουμαι κοντά του...

Θέ μου!... Θεέ μου!... **ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ** (φουρά) Είναι ένα μάθημα σκληρό... **NINA** Μή μιλάς, όχι!... Τί έκανα, άχ, τί έκανα; Γιατί να φύγω άπ... **ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ** Σώπα, δ γιατρός...

(Ο γιατρός μπαίνει χωρίς να χαιρετήση κανένα και πηγαινει προς τδ Γιαννάκη)

NINA (τρέχει στό γιατρό)

Γιατρέ μου!... Θα τδ σώσουμε;...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Ναι, παιδάκι μου, ναι, (μέ συγκίνηση) τδ τδ δώκα εγώ... μοδ τδ φερε ή Μάρθα — δέν έφταιγε κι' αυτή... ένα μπουκαλάκι είχε στό λαδομένο... ένα...

NINA

Γιατρέ μου!... Θα τδ σώσουμε;...

"Άρσενικό τούδωσαν... Κατά λάθος...

(Ο γιατρός, χωρίς νάντηση, σιδεί στόν άρρωστο. Η Μάρθα πάει αθόρυβα κοντά στό παράθυρο. Η Γιαγιά σιγονκλαίει στήν πολυθρόνα. Η Νίνα μέ δλάνοιχα τρομαγμένα μάτια παρακολουθεί τδ γιατρό, δαγκώνοντας μέ λώσσα τὰ δάχτυλα. Μιδ βαθιά πεντάλεπτη σιωπή. Ποδ και ποδ μόνο άκούγεται τδ φθύρισμα τδ Γιαννάκη «'Αγκάθια... άγκάθια...» και τδ σιγανό κλάψιμο τής Γιαγιάς.)

ΓΙΑΤΡΟΣ (σηκώνεται μέ φωτεινό πρόσωπο) Θα τδ σώσουμε!... Είναι άκόμα καιρός... έχω τδ αντίδοτο... (βγάζει ένα μπουκαλάκι από τήν τσέπη του και ξανασκιδβει στό Γιαννάκη).

NINA (πιάει κλαίγοντας στήν άγκαλιά τής Γιαγιάς)

Τί πήγαμε να πάθουμε, Γιαγιά μου!

ΓΙΑΓΙΑ (μέ σγκωμένο φηλά τδ κεφάλι και μέ τδ σταυρό της)

Σέ δούξάω, Θεέ Παντοδύναμε!... Τί φριχτό, τί φοβερό θά ήταν!... Και να τδ τδ δώσω εγώ, μέ τὰ ίδια μου τὰ χέρια;... Μά πώς μπορούσα να τδ δώ ή τυφλή, τυφλή...

NINA (μέ μία λάμψη σά μάτια)

Γιαγιά!... Εγώ ήμουνα ή τυφλή, μά τώρα είδα! είδα...



ΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΝΟΥ (Τά σκίτσα τής Ίδίας)

ΟΙ ΒΕΝΖΙΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Σαραντα καίκια έχουν οι Σουιές, μικρά μεγάλα.

Μ' αυτά κάνουν ταξίδια στην αντίκρηνη "Ηπειρο, στα γειτονικά νησιά Λευκάδα, "Ιθάκη, Κεφαλληνία.

Καμμιά φορά φτάνουν ως στην Πάτρα και μπαίνουν και στον Κορινθιακό.

Φορτώνουν πατάτες από τδ νησί, ξύλα από τήν "Ηπειρο, πέτρες καμμάι φορά γιά τὰ σπίτια ποδ φτιάχνονται στή χώρα. "Όταν δέν κάνει καιρό, εσα δέν κλειστούν στό λιμάνι τής χώρας, τρυπάνουν στην Κουλούρα. Έκει μία γλωσσα ξηράς τὰ φυλάει από δλους τούς καιρούς, σάν να τὰ κρατή στην άγκαλιά της.

"Όταν τὰ καίκια τους είναι δεμένα, οι Σουιότητες ανεβαίνουν σά βουγάτους, όπου έχουν σπαρμένες τίς κατοικίες τους, στό Γωμόρι, στό Βλαχάτικα, στίς "Απολυσιές, στό Κέντρωμα, στό Τριτό, κι' εκεί σκάφτουν τίς ελιές τους και βόσκουν τὰ πρόβατά τους.

Τώρα βγήκε νέα μόδα. Πάνε τὰ παιδιά. Βάζουν μηχανές μέ βενζίνα.

— Τί να κάθεται, αδερφέ, καρφωμένος καταμεσίς στο πέλαγο, να περιμένεις τδ μαϊστράλι γιά να κουνήθης. Βάνεις σ' ενέργεια τή μηχανή και φτάνεις σά βαπόρι όπου θές, και στην ώρα. Σε δυδ ώρες από τδ Κασσόπι είσαι στή χώρα. Με τδ πανί τίς καμμάι φορά δυδ μέρες. Κι' αν' σε πιάσει καιρός καιρός, μπορείς να βρεθής στή Σαγιάδα.

Κι' έτσι ένας-ένας έκαμε τὰ παιδιά κουρέλια κι' έβαλε βενζίνα. Και μέρα νόχτα άκους στόν κόρφο τής Κέρκυρας και πίσω στο πέλαγο κατά τήν "Ερείκουσα, ντούπι, ντούπι τίς μηχανές.

Μόνο δ καπετάν - "Αναστάσης δέ θέλει να γίνη μοντέρνος. Δέ θέλει να βγάλη τὰ πανιά από τδ καίκι του, όπως δέν έβγαλε και τή βράκα να φορέση πανταλόνια.

— Δέν τάκούω γώ αυτά, λέει. Θα τάφήκω όπως τὰ ηύρα. Πανιά ηύρα ήταν πρωτομπίγκα στή καίκι, πανιά θάφήκω. Σάν πεθάνω, κάμετε δτι θέλετε.

"Ελεγε σά δυδ παιδιά του ποδ τὰ είχε συντρόφους στό καίκι και σά χωράφια.

— "Ακοός εκεί, ξανάλεγε και θύμωνε, να σερριανούν τὰ καίκια μεξ ξυλάρμενα σά πέλαγα σάν ξεβράκιωτα Βρώμισαν τδ μασκομυρισμένα άγγερα τής θάλασσας μέ τή βενζίνα τους. Ταξιδεύει καιείς και νομίζει δτι περνά καντούνι τής χώρας. "Εκαμαν τήν παρθένα τή θάλασσα σάν τὰ μαύτρα τους. Προτιμώ να τδ τρακάρω στο βράχο, παρά να τδ βρωμίσω τδ καίκι μου μέ τίς βενζίνες τους.

Και τόν άκουγαν άμίλητα τὰ παιδιά του. "Ο καπετάν "Αναστάσης δέν έπαίρινε κουβέντα. "Ο λόγος του ήταν προσταγή. "Ηταν Ισιος κι' αλύγιστος σάν τδ πρυμίδ κατάρτι.

Οι δουλειές όμως λιγούστευαν. Καθένας προτιμούσε να ταξιδεύη με τή βενζίνα. "Έβρεε πότε θα φτάση. Καθένας φόρτωνε τήν πατάτα του στην βενζίνα, γιατί ήξερε δτι τδ πολύ σε τρεις-τέσσερις μέρες θα τήν ξεφορτώνει. Με τὰ πανιά μπορούσε να μείνη κι' ένα μήνα μέσα στο καίκι και να σαπίση.

"Ο καπετάν "Αναστάσης έσκαζε από τδ κακό του. Και εταν έκανε καιρός, έπαίρινε τὰ παιδιά του, έκαναν πανιά κι' εταξιδεύουν έτσι στόν κόρφο τής Κέρκυρας γιά να ξεμυδιάσουν.

Κόντευαν να γίνουν τέλειοι τσοπάνηδες και σκαφτιάδες.

"Ο καπετάν - "Αναστάσης ήταν νοικοκύρης. Είχε τδ καίκι του, τίς ελιές του, τίς προβατίνες του, τδ σπίτι του και μετρητά στην κασέλα του, ποδ δέν τὰ ήξερε κανείς.

Μία μέρα λοιπόν, βαρυσστημένος από τδ καθησιό, πήρε τὰ δυδ παιδιά του και κατέβηκαν στην Κουλούρα. "Ετοίμασαν

τδ καίκι κι' έκαναν πανιά. Μόνο αυτός ήξερε ποδ θα πήγαιναν.

"Εφτασαν στο Σιδάρι ηύρε πατάτες φτηνές και φόρτωσε γιά καλά. Φουσουσε βριαδάκι. Σε δυδ μέρες φτάνει στή Ζάκυνθο. Μοσχουλάει τίς πατάτες. Φορτώνει σαπούνι και τδ φέρνει στην Πάργα.

Δόξα σοι δ Θεός. Πουλήθηκε και τδ σαπούνι καλά. Σε δέκα μέρες ήταν πάλι στην Κουλούρα. "Εδεσαν τδ καίκι κι' ανέβηκαν στην κατοικία.

Τότε, ένθουσιασμένος, δ Καπετάν "Αναστάσης έβγαλε άπ' τή τσέπη του ένα μεγάλο μάτσο έκαστοστάρικα και πεντακοσάρικα και τὰ σκόρπισε στο τραπέζι.

— Πάρτε, ρέ, φάτε, γλεντήστε δυδλα ξεχάρτωτα. Πέντε χιλιαδούλες βγάλαμε στο ταξίδι κι' ούτε μία δεκάρα δέ μεξ έφαγε ή βενζίνα. Βάλέ κείνο τδ διάβολο τδ βρωμιάρη μέσα στο καίκι σου, θα σου καιή τὰ μισά δβόλα, τόν κόπο σου, τόν ιδρωτά σου. Φτού στή βρομα του!

Κι' δ καπετάν "Αναστάσης μάζεψε μέ προσοχή δλα τὰ «δβόλα» από τδ τραπέζι, χωρίς νάφήση ούτε δεκαράκι να φάνε και να γλεντήσουν τὰ παιδιά του.

Κέρκυρα Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΙΟ ΟΜΟΡΦΟ ΜΥΘΟΣ

Λένε, πώς σά πολύ παλιά χρόνια, μιλαγαν τὰ πουλιά κι' δλα τάλλα ζώα όπως οι άνθρωποι, κι' άκόμα πώς συνηθίζανε κι' αυτά να πηγαινον στο σχολείο και να μαθαίνον γραμμάτια.

Γιά τδ σχολείο, ξεκινούσανε μέ τδ χάραμα τής ημέρας και γυρίζανε στις φωλιές τους μέ τδ βούτηγμα τδ ήλιου, και γι' αυτό οι μαννάδες τους τδ πρωί, ποδ τὰ κατεσδώνανε, τούς έδιναν μαζί τους φαί να τχχουν γιά τδ διάλειμμα και τδ μεσημέρι.

Μία χαρναγή, ή καρακάξα — σάν κακονοικοκούρα ποδ είναι — δέν πρόλαβε να ετοιμάση φαί γιά τδ πουλάκι της και ξεπροσδώνοντάς το, τού έπτε:

— Πήγαινε στο σχολείο σου να μην άργήσης, κι' εγώ θα σοδ φέρω εκεί πιδ ύστερα τδ φαί σου, αν δέν βρω τρόπο να σοδ τδ στέλλω με κανένα άλλο πουλί.

"Εφυγε τδ καρακαξόπουλο λίγο στενοχωρημένο γι' αυτό. "Όταν ή μάνα του, ύστερα από μία-δυδ ώρες, ετοίμασε τδ φαί και λογάριάζε να τδ πηή μόνη της, είδε να περνήη κάτω από τή φωλιά της ή χήνα, ποδ καθότανε στο βάλτο εκεί κοντά. Τήν καλημέρισε και, σάν έμαθε πώς πήγαινε στο σχολείο τών πουλιών γιά να πάρη μεξ καλή συμβουλή από τή σοφή δασκάλα τους, «τήν κουκουδάκια» — πότε θάταν δ καιρός να τής πηή κι' εκείνη γιά μαθητούδι τδ χρονιάτικο χηινόπουλό της! — τήν πα

ρακάλεσε να της κάνει τη χάρη να πάρη μαζί και το φαί για το δικό της παιδί.

— Μαί πώς θα το γνωρίσω το παιδί σου, κυρά-καρακάξα;

— Το μόνο εύκολο: όποιος δής πώς είναι απ' όλα τα πουλάκια το πιό όμορφο, αυτό είναι το δικό μου και να το δώσω.

Τό πήρε ή χήνα, ξεκίνησε καμαρωτά κι' έφτασε κεί, πάνω στην ώρα που κάνανε τα πουλάκια διάλειμμα και παίζανε τρελλά στα δέντρα του μεγάλου κήπου του σχολείου.

Κοίταζε προσεχτικά γύρω της και βρήκε πώς ανάμεσα σε όλα, το πιό όμορφο ήταν ένα μικρό περιστέρκι άσπρο σαν το χιόνι. Σ' εκείνο λοιπόν έδωσε το φαί, λέγοντας πώς του το στέλνει ή μαννούλα του.

Όταν βράδυσε και γύρισε το καρακάξοπυλο στη φωλιά του, ψάξιο από την πείνα, έλεγε στη μάνα του με κλάμματα παραπονιάρικα πώς δεν τάγαποσε άφρο ξέχασε να του στείλη φαί και τάφισε νηστικό. Έτρεξε τότε ή καρακάξα, βρήκε τη χήνα και της έ-

κανε παραπονα πώς δεν πήγε το φαί στο παιδί της.

— Τι λές, καλή μου κυρά, θα σε γελάσω τώρα!; Το πήγα και το καλοπήγα και τ'όδωσα στο πιό όμορφο πουλάκι όπως μου το παράστησες αν θές να πάμε μαζί στη φωλιά σου, να ρωτήσουμε και το ίδιο το παιδί σου.

Άμα πήγαν μαζί στη φωλιά και είδε ή χήνα το καρακάξοπυλο, είπε: — Άμ δεν τ'όδωσα σ' αυτό, γιατί αυτό μοιάζει με καρακάξοπυλο τ'όδωσα σ' ένα πουλάκι άσπρο σαν το χιόνι που το βρήκα εγώ πιό όμορφο απ' όλα και το νόμισα για δικό σου. Έπρεπε να μου πής άλλα σουσουμια της θωριάς του παιδιού σου για να το καταλάβω. Ήού, μάνα, έχεις δίκιο να νομίζης πώς από το παιδί σου δεν είναι άλλο όμορφότερο στον κόσμο: ρώτα όμως και τους άλλους να μάθης τί ιδέα έχουνε για κείνο. Μά φταίω εγώ, που δε ρώτησα τη δασκάλα να μου δείξη το παιδί της καρακάξας, παρά βασίσθηκα στα λόγια σου. Τώρα απόχτησα γνώση γι' άλλη φορά.

ΠΑΝ. Π. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

Μυθιστόρημα από NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Όσο για το ναύτη, αυτός ποτέ στη ζωή του δεν είχε γελάσει: όσο τώρα, καθώς ανέβαινε απ' την ανεμόσκαλα, βλέποντας τον κ. Αχιλλέα άντρωμένο να είναι γαντζωμένος από την άγκυρά του που ή εύλογημένη ανέβαινε με τέτοια άπελπιστική βραδύτητα.

Γιατί ο έναέριος αυτός γίγαντας δεν έκανε τώρα για πρώτη φορά τη δοκιμαστική του πτήση. Ήταν γνωστό και από άλλους, γιατί είχε καταρρίψει όλα τα παγκόσμια ρεκόρ της ταχύτητας και της άντοχης.

Η Αμερική το είχε για καμάρι της, γιατί ιδιοκτήτης του ήταν ένας πολυε-

κατομμυριούχος Αμερικανός, ο κ Τζέφ Στέφενσον. Και ή Γαλλία όμως είχε μερίδιο σ' αυτή τη δόξα, γιατί το σχέδιό του το είχε κάνει ένας Γάλλος, και Γάλλοι επίσης ήταν ο πιλότος του, ο Όκτάβιος Φονδιέλλ, ο μόνος άνθρωπος που είχε ως τότε κατορθώσει να πετάξη πάνω από τον Ατλαντικό και να ξαναγυρίσει πάλι στο σημείο απ' όπου είχε ξεκινήσει χωρίς να σταθί πουθενά.



«Ο κ. Αχιλλέας Αντρωμένος άρχισε να γελάη...» (Σελ. 127, στ. α.)

Και όμως το μοναδικό αυτό κατορθώμα δεν άρκοισε ούτε στο θαρραλέο πιλότο, ούτε στον Τζέφ Στέφενσον, και τώρα είχαν αποφασίσει να πετάξουν πάνω από το Βόρειο Πόλο.

Προτού να ξεκινήση για την τολμηρή αυτή εξερεύνηση, που οι περισσότεροι καταδικάζαν κι' έλεγαν πώς θάποτύχη έντελώς, το αερόπλοιο είχε ύποστει κάμποσες μεταρρυθμίσεις σύμφωνα με τις οδηγίες του Φονδιέλλ και με την έγκριση του κ. Στέφενσον. Κι' έτσι, τελειοποιημένο το αερόπλοιο και διαρρυθμισμένο σύμφωνα με τις απαιτήσεις του νέου του δρομολογίου, είχε ξεκινήσει λίγες μέρες πριν από το Ρόντ-Αϊλαντ της Αμερικής, είχε ξαναπεράσει πάλι τον Ατλαντικό και είχε προσγειωθεί στο αεροδρόμιο του Κλόβντον. Έκει ανέβωσε και συμπλήρωσε τις προμήθειές του, και χωρίς νύφηση να διαλευκανθή το μυστήριο για τις καινούργιες μεταρρυθμίσεις που του είχαν γίνει, διευθύνθηκε προς την Στοκχόλμη.

Απ' εκεί ξεκίνησε για την επικίνδυνη διαδρομή του, που θα κατέληγε πάλι στην Αμερική περνώντας από το Βόρειο Ακρωτήριο, τη Σπιτοβέργη, τον Πόλο, τη Γροιλανδία και το Λαβραδόρ. Διαδρομή που ως τότε κανείς εξερευνητής δεν είχε δοκιμάσει να την επιχειρήση οποιαδήποτε κι' αν ήταν τα μέσα του. Το αερόπλοιο θα έφθανε άραγε στο τέρμα του;

Ήταν πολύ άμφιβολο. Όστόσο το «Λίμπερτυ» συνεχίζοντας θριαμβευτικά το δρόμο του, είχε προσγειωθεί στη νήσο Μαγκερρόι, δηλαδή στη βορειότερη άκρη της Εσθράπης μετά τη Νέα Ζέμβλα. Και διευθύνονταν προς την Σπιτοβέργη όταν, χάρις σε μία σύμπτωση έ-

τυχε να διακρίνη τους ναυαγούς. Λίγα μίλια μακρύτερα αν περνούσε, ή λίγες ώρες νωρίτερα ή αργότερα, ούτε θα τους είχε διακρίνει, ούτε θα τους είχε σώσει.

— Αφάνταστο! άπίστευτο! μονολογούσε ο κ. Αχιλλέας Αντρωμένος, που χωρίς όστόσο να παύση να μασάει και να καταιπίνη, έσφούγγισε τα γυαλιά του και τ'α στερέωσε καλύτερα στη μύτη του, για να μπορέση να θαυμάση την τάξη και την κομψότητα της τραπεζαρίας όπου γευμάτιζαν αυτός και οι μικροί σύντροφοί του. Οι τοίχοι και οι πόρτες ήταν λακκισμένοι άσπροι, οι καρέκλες ψάθινες, τα τραπέζια κωνίδια και οι πετσέτες από λευκότατο λινό, τα τραπέζια ήταν στολισμένα με λουλούδια και το «μενού» ήταν αξιόλογο. Αντσούγες, χαβιάρι και άλλα άρεκτικά, σολωμός, καπνιστός, ροσμπίφ με πατάτες, σαλάτα, τυρί δανδικό, φρούτα διάφορα, έ, έ, δεν έλειπε παρά κανένα απ' αυτά τα παγωτά σοκολάτα ή βανίλια που όνειρευόνταν στο παγοδόνι.

Και χωρίς να το θέλη, χωρίς ο ίδιος να γνωρίζη το γιατί, ο κ. Αχιλλέας Αντρωμένος άρχισε να γελά, μα να γελά που να δακρύζουν τα μάτια του, να γελά σαν τρελός, όπως λίγη ώρα πριν γελούσε ο καλόκαρδος εκείνος ναύτης, όταν αυτός, ο κ. Αχιλλέας Αντρωμένος, γαντζωμένος απ' την άγκυρα ταλαντευόταν τό ο δυσάρεστα στον άέρα. Όσο πιό άδικαιολόγητο είναι το γέλιο, τόσο μεταδύκιο είναι. Όλοι οι συνδαιτυμόνες λοιπόν συμμερίζονταν την ελαρότητα του παιδαγωγού, έκτός από τη μίς Γκράς Κλάριτζ που ένδιαφερόταν πάντοτε για την αξιοπρέπεία της και κρατούσε δλη της τη σοβαρότητα, και τη στιγμή άκόμη που είχε τη μεγαλύτερη διάθεση να γελάση, όταν έξαφνα άνοιξε ή πόρτα και παρουσιάσθηκαν δύο νέα πρόσωπα.

— Ο κ. Τζέφ, κυβερνήτης του αεροπλοίου, ο κ. Φονδιέλλ, πιλότος.

Όλοι γύρισαν τα κεφάλια τους προς το μέρος εκείνο.

Οι ναυαγοί είχαν ιδεί και πρωτύτερα τα δύο αυτά πρόσωπα, αλλά ούτε κατά τη διάσωσή τους, ούτε κατά την επίβασή τους στο αερόπλοιο είχαν έλθει σε έπαφή με κανέναν άλλον έκτός από το γελαστό εκείνο Μέρρυ Μπρόουντζων, που σκαρφάλωνε με τόση εύκινησία στα σχοινιά και σερβίριζε με τόση τάξη στο τραπέζι. Αντιλαμβάνόμενος την εξάντλησή τους, ο κ. Στέφενσον δε θέλησε να ύποβάλλη σε κανένος είδους άνάκριση τους ναυαγούς προτού να τους τονώση. Σύμφωνα με τις διαταγές του λοιπόν τους έτοίμασαν ένα καλό γεύμα, που ήταν το πιό επίτηγον ύστερα από τη διάσωσή τους απ' τον όγκόπαγο.

Κι' όμως ή σωτηρία των ανθρώπων αυτών δημιουργούσε ένα σωρό προβλή-

ματα σπουδαιότατα και που δεν έπρεπε ν' άργήσουν να λυθούν.

Τί θα τους έκαναν στο «Λίμπερτυ», τους άπρόσκλητους αυτούς επίβατες; Θα τους άποβίβαζαν; Και πού; Και πώς; Ένόσω οι παινασμένοι χόρταιναν την πείνα τους, ο κ. Στέφενσον είχε πάρει κατά μέρος τον Φονδιέλλ, για να συνεννοηθή μαζί του.

Ο υπέρπλοτος Αμερικανός είχε μία άπόλυτη και δικαιολογημένη έμπιστοσύνη στον πιλότο του, όπως ακριβώς ο κ. Ντεντεβίξ είχε στον παιδαγωγό των παιδιών του. Τόν ήξερε τολμηρό, έτοιμο πάντοτε για τα πιό ριψοκίνδυνα τολμήματα άνθρωπο που δεν ύποχωρούσε ποτέ οποιαδήποτε κι' αν ήταν οι κίνδυνοι κι' οι συνέπειες της επιχείρησης που του έπρότειναν ν' αναλάβη. Αλλά ο Φονδιέλλ, που είχε λάβει μέρος στον πόλεμο και βρισκόταν στην άκμή της ηλικίας του, δεν ένεργούσε ποτέ άπερίσκεπτα. Έβαζε κάτω τα ύπερ και τα κατώ, ύπολόγιζε όλες τις πιθανότητες και δεν άφινε τίποτε στην τύχη.

Σκεπτικός, με το μέτωπο ζαρωμένο και με την στενοχώρια σ' όλο του το πρόσωπο, ο πιλότος εξέθεσε τις άπόψεις του, τις όποιες ύποστήριζε μ' έπιμονή. Κανείς δεν ήταν πιό ευχαριστημένος από αυτόν που είχαν σωθεί οι ναυαγοί, τόσο μάλλον πού, καθώς του είχε πει ο Μέρρυ Μπρόουντζων, τρεις απ' αυτούς ήταν συμπατριώτες του. Μα ή διάσωση αυτή του έκανε άνω-κάτω όλα του τα σχέδια, γιατί δεν μπορούσε να αναλάβη την εύθυνη να τους κρατήση έλους πάνω στ' αερόπλοιο.

— Στο αερόπλοιο! Μα τί θα τους κάνουμε φώναξε. Περιορίσαμε το πλή-

ρωμά μας στο έλάχιστο. Δεν πιστεύω πώς το κάναμε για να φορτωθούμε έπιβάτες που μοναχά θα μας επιβαρύνουν χωρίς να μας είναι χρήσιμοι σε τίποτα! (Ακολουθεί)

ΓΕΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΑ

Η ΕΛΠΙΔΑ

[Τό περιήρημο ποιήμα του Schiller]

Όλοι μιλούν άδιάκοπα για εύτυχιόμένα χρόνια και πλάττουν όνειρα χρυσά και με γοργά φτερά τους βλέπεις όλους να πετούν και άποζητούν αιλανία σε κόσμους άλλους μα άφθαστη, μα άτέλειωτη χαρά. Γερά ο κόσμος με καιρό και πάλι ξαναϊώνει, μα την έλπίδα απ' την ψυχή κανείς δεν ξεροζώνει.

Η έλπίδα μέσα στη ζωή καθένα συνοδεύει, έκείνη το φαιδρό παιδί για πάντα τριγυρνά ή μαγική της ή μορφή το νέο σαγηνεύει το γέρο και ως στον τάφο του έκείνη κυβερνά γιατί κι αν κλειθ στον τάφο του το βόνο του ρουτίδα, κι' εκεί, σιμά στο μνήμα του, φυτεύει την έλπίδα.

Δεν είναι πόθος μάταιος, όνειρο που δε μένει, οδδ έφτυρνει άσσοκα σ' άόνητη καρδιά. Για κάτι η καλύτερο είρασε γεννημένο: τέτοια φωνή στα στήθια μας άκούσται βαθιά. Και ό,τι έκείνη ή μυστική φωνή μας ψιθυρίζει, δεν είναι πλάνη της ψυχής που άδιάκοπα έλπίζει.

(Από την Έντιον Άνθολογία) ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΒΟΡΕΑΣ

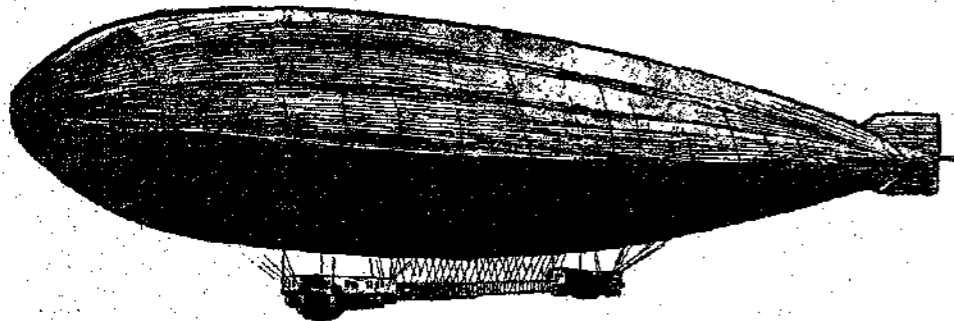
ΑΝΤΙΘΕΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ



ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ: — Προέπει να πίνουμε γάλα για να γίνουμε εύρωστα παιδιά! Το γάλα είναι ή καλύτερή μας τροφή, ή χαρά μας!..



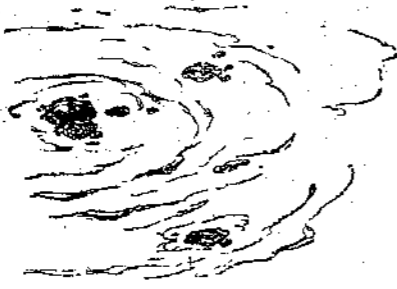
ΤΟ ΜΟΣΧΑΡΑΚΙ, άπ' άντίκρου: — Άμ' εγώ;.. Δεν πρέπει να γίνω εύρωστο κι' εγώ; Τί μου κίνετε λοιπόν το γάλα μου;



ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Τό πηδαλιουχούμενο «Λίμπερτυ»

Και αν άκόμη δεν είχαν μαντεύσει την ένδικότητα του αεροστάτου που τους μάζεψε, το όνομά του μόνο «Λίμπερτυ» ήταν άρκετό για να τους μάθη ό,τι έπιθυμούσαν να γνωρίσουν, όταν λίγη ώρα αργότερα, καθισμένοι γύρω από ένα πλούσιο τραπέζι, δοκίμαζαν — και με τί έρεση — τα ύπεροχα φαγητά που τους σερβίριζε ο φίλος τους ο ναύτης.



Τό πηδαλιουχούμενο «Λίμπερτυ».

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΙΚΗ

Αγαπητοί μου,

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ τών έφετειών Καλλιστείων έδω στας Αθήνας, πού επρόκειτο να εκλέξη πρώτα μιά «μιά Αθήναι» κι' έπειτα, ανάμεσ' απ' όλες τις εκλεκτές τών Επαρχιών, τή «μιά Ελλάδα», έκαμε μιάν εμπνευσμένη απόφαση: «Επειδή καμμιά από τις υποψήφιες δεν τήν ικανοποιούσε, άρπαξε—είναι ή κυριολεξία, μιάν Αθηναία κόρη πού παρακολουθούσε τόν διαγωνισμό από ένα θεωρητό τών «Ολυμπίων», τήν ανάγκασε, θέλοντας κα μή, να υποβάλλη υποψηφιότητα, και τήν ανακήρυξε άμέσως πρώτα «μιά Αθήναι» και κατόπι «μιά Ελλάδα». Έκείνοι πού υποστήριζαν άλλες υποψήφιες, χάλασαν τόν κόσμο. Φώναζαν «αίσχος!» κι' άπειλούσαν να τή κάμουν θάλασσα. Έγιναν τελοςπάντων «έκτροποι σκηναι» στο χορό τών Καλλιστείων. Η Έπιτροπή όμως δεν υποχώρησε. Και σε λίγο αποδείχθηκε πως τó «αίσχος» αυτό, όπως τήλεγον οι αντίθετοι, δεν έγινε παρά για δόξα και καθήκον: Η δ. Αλίκη Διπλαράκου, ή Αθηναία, πήγε στο Παρίσι, διαγωνίσθηκε με τις ώραιες πού είχαν στείλει εκεί τά Ευρωπαϊκά έθνη.—Γαλλία, Ιταλία, Γερμανία, Βέλγιο, Αγγλία, Ισπανία, Ρωσία, Τσεχοσλοβακία, Βουλγαρία, Τουρκία, Πολωνία, Αυστρία, Ίρλανδία, Νοτιοσλαυα κτλ.—τις νίκησε όλες κι' ανακηρύχθηκε «μιά Ευρώπη»!

Γιατί έκαμε μεγάλη, εκεί-πέρα εντύπωση, ή γνήσιος «έλληνικός τύπος» τής Αθηναίας κόρης. Τή βρήκαν σά μιά ζωντανή Καρυάτιδα, σάν ένα έμφυχο ανάγλυφο τού Φειδία, σά μιά ζωγραφιά αρχαίου άττικού άγγείου. Όταν έμαθαν μάλιστα πως ή Αθηναία αυτή κατέχεται από τή Σπάρτη, — ή πατέρας τής δ. Διπλαράκου είναι Σπαρτιάτης, — από μιά έλληνική επαρχία «όπου τó έλληνικό αίμα διατηρήθηκε πιά άνόθευτο μέσα στους αιώνες», είπαν πως ή όμορφιά τής συνδυάζει τήν άττική χάρη με τή δωρική αυστηρότητα τών γραμμών. Κι' έλαβαν άφορμή να πλέξουν ακόμα μιά φορά τó εγκώμιο τού «αίωvίου έλληνικού κάλλους» και τού «έλληνικού θαύματος», πού δεν τó βλέπει πιά κανείς μόνο στα Μουσεία, μόνο στους μαρμαρένιους ή τούς χαλκίνους ανθρώπους τής αρχαίας τέχνης, αλλά και στους ζωντανούς, τούς σημερινούς Έλληνες, όπως τó μαρτυρεί ή θελκτική εμφάνιση μιάς νέας Αθηναίας πού κατέχεται από τή Σπάρτη.

Αυτό έχει μεγάλη, πραγματικώς, σημασία για τήν Ελλάδα. Οι Ευρωπαίοι, οι ξένοι, πού ως τώρα εθαύμαζαν παρά μόνο

τήν Αρχαία, βλέπουν πως μπορούν να στρέφουν τó θαυμασμό τους και προς τή Νέα, τή σημερινή, όπου τó «αίωvίο έλληνικό κάλλος» έχει ξαναγυρίσει. Γιατί οι Ευρωπαίοι, — εκτός βέβαια από λίγους φωτισμένους φιλέλληνες, — είχαν τήν ιδέα πως οι νεώτεροι Έλληνες είν' ένας λαός εκφυλισμένος, κατώτερος, ασήμαντος, σχεδόν βάρβαρος, πως τó έλληνικό αίμα είχε νοθευθεί, ανακατευμένο διαρκώς μ' αίματα άλλων φυλών, — Αλβανών, Σλαβών, Τούρκων,

— και πως ποτέ δεν θα μπορούσε να ξαναγεννηθή στήν κοιτίδα του ή αρχαίος πολιτισμός, πού τó πιά χτυπητό του στοιχείο ήταν οι άνθρωποι με τά εύπλαστα, τά τέλεια σώματα, όπως ταποθανάτισε ή σμίλη τών αρχαίων γλυπτών. Και να, τώρα ή ιδέα αυτή αποδείχεται πλάνη. Μόνο ή δυστυχισμένη ζωή τώσων αιώνων, είχε κάνει τó λαό αυτό να μη φαίνεται κείνος πού ήταν. Αλλά άμα λευθερώθηκε, άμα έζησε λευθερό ένα μόλις αιώνα, φάνηκε. Είναι, — όσο μπορεί να είναι, — ή ίδιας, ή έλληνικός, ή αρχαίος. Και δεν μπορούσε παρά να είναι. Πρώτο, γιατί είχε τή δύναμη ναφομοιώνη, να εξελίξη τά ξένα αίματα πού ανακατεύονταν με τó δικό του, τó αρχικό, τó αιώvιο. Κι' έπειτα γιατί κατοικούσε πάντα στήν παλιά του πατρίδα. Και καθώς σάς εξήγησα κι' άλλη φορά, ή τόπος, ή χώρα, τó κλίμα πλάττει τούς ανθρώπους. Τό ηλιακό, τó ευκρατό, τó θαυμάσιο αυτό κλίμα τής Ελλάδας είναι καμωμένο, θάλεγε κανένας, για να βγάλη ώραιούς ανθρώπους, πού να φθάνουν ή να πλησιάζουν τόν ιδανικό τού π. ο. τόν ένα και τó μόνο, όπως τόν δημιούργησε για τó ανθρώπινο είδος ή Φύση. Τό κλίμα αυτό είν' ακόμα τó ίδιο. Ούτε παγωμένη Σιθρία έγινε, ούτε φλογισμένη κεντρική Αφρική. Κι' οι άνθρωποι λοιπόν, πού ζούν σ' αυτό τó κλίμα, μόλις μπόρεσαν να δημιουργήσουν συνθήκες ζωής πιά ευνοϊκές από κείνες πού είχαν στα χρόνια τής σκλαβιάς, δεν μπορούσε παρά να ξαναγίνουν ώραιοι, να ξαναβρουν τόν έθνικό τους τύπο, και να ξαναζωντανέψουν έδώ-πέρα οι Έφθοι τών αναγλύφων τού Παρθενώνα κι' οι Καρυάτιδες τού Έρεχθείου.

Φυσικά, ή όμορφιά τού σώματος, μονάχα, δεν είναι όλος ή πολιτισμός ενός λαού. Οι ώραιοι άνθρωποι πρέπει να είναι και πνευματικά καλλιεργημένοι, και κοινωνικά πειθαρχημένοι, να έχουν μόρφωση, άνκτροφή, γούστο καλλιτεχνικό, όλα τελοςπάντων τά γνωρίσματα τού πολιτισμένου. Αλλά και κατά τούτο ή εκλογή τής δ. Διπλαράκου στάθηκε ευτυχισμένη. Η Έλληνίδα αυτή, ή τόσο γνήσια, με τόν υπέροχο έλληνικό της τύπο, με τήν αγαλατένια κορμοστασία

της, με τήν κλασική κατατομή της, είναι και μιά τέλεια Ευρωπαία. Έμεινε χρόνια στο Παρίσι, μιλεί τά γαλλικά σαν Παριζιάνα, ξέρει κι' άγγλικά, παίζει κι' όφρατο πιάνο, — μαθήτρια τού Ωδείου άκόμα, 18 χρονών, — άπαγγέλλει θαυμάσια, είναι κορίτσι τού κόσμου, τών σαλονιών, με τρόπους, μ' ευλωττία, μ' έξυπνάδα. Και μ' αυτά άκόμα τά χαρίσματα γοήτεψε τούς Ευρωπαίους καλλιτέχνες, λογίους κι' ανθρώπους τού κόσμου πού επρόκειτο να τήν κρίνουν. Έβλεπαν μιάν Έλληνίδα-Ευρωπαία. Και φυσικά δεν έδυσκολοιέθηκαν καθόλου να τήν ανακηρύξουν «μιά Ευρώπη», όπως ίσως θα έδισταζαν για κανένα ώρατο κορίτσι ο. ο. ο. από άλλη χώρα... Κι' είναι πολύ χαρακτηριστικό εκείνο πού είπε, μπροστά στή δ. Διπλαράκου, ένας Παριζιάνος: «Έδώ πιά μπορούμε να πούμε ή ο. ι. α. κ. ε. φ. α. λ. ή, αλλά και ο. ι. ο. ν. ε. γ. κ. ε. φ. α. λ. ο. ν. ε. χ. ε. ι.!»

Δεν υπάρχει άμφισβόλια: Η νίκη τής Έλληνίδος σηκώνει πολύ τήν Ελλάδα. Θα κάμη τούς ξένους να προσέξουν περισσότερο τή χώρα αυτή, όπου ξαναγύρισαν «ή έλληνικός τόπος», να τήν γνωρίσουν, να τήν εκτιμήσουν, να τήν αγαπήσουν. Να μάθουν άκόμη τή γλώσσα της, τή λογοτεχνία της, τήν τέχνη της, τήν ψυχή της. Μιά τέτοια, φιλελληνική να ποίμα κίνηση, για τή Νέα Ελλάδα, υπήρχε και πρωτότερα στήν Ευρώπη. Τά τελευταία χρόνια, οι νεοέλληνιστές π. χ. είναι πολλοί. Η κίνησή-αυτή τώρα θα δυναμώσει... Τελειώνω μ' έν' άλλο επίσης χαρακτηριστικό: Στο Παρίσι, στο σιδηροδρομικό σταθμό, τó πρωτό εκείνο πού ή μιά Ευρώπη έφευγε με τις άλλες «μίσσες» για τις Κάννες, ένα πλήθος κόσμου είχε μαζευθεί για να τις ξεπροβοδήση. Κι' όλοι αυτοί οι άνθρωποι, Έλληνες και ξένοι, τούς φώναζαν έλληνικά: «Ζήτω ή Ελλάδα!»

Σας αποστέλνω ΦΑΙΔΩΝ

Ποτέ κεφαλή δεν διατιμήθηκε ευτελέστερα από τήν κεφαλή μιάς Καρυάτιδας τού Έρεχθείου, πού πουλήθηκε κάποτε 24 δραχμές!

Όταν γίνη ή καταγραφή τών διαφόρων ειδών τής φιλαρεσκείας, άς μη λησμονηθή κι' ή φιλαρέσκεια τής άμάθειας: «Α! έγω δεν καταλαβαίνω άπ' αυτό!...» Δ. Γ. Κ.

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΛΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ

“ΟΛΑΚΕΡΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ,”

[Μιά αθηναϊκή εφημερίδα, ή «Έλληνική», είχε τήν ώραία εμπνευση να ζητήσει από μερικούς κορυφαίους της εποχής μας να ρίξουν ένα βλέμμα στο παρελθόν τους, ως τήν παιδική τους ηλικία, και να πουν: τι άνειρευόνταν να γίνουν όταν ήταν μικροί, άν πραγματοποιήθηκε τ' άνειρό τους αυτό ή αν τ' άλλαξαν κατόπι με άλλο, κι' άν είναι μετανοημένοι ή ευχαριστημένοι από τó επάγγελμα πού ακολουθούσαν. Ανάμεσα σ' εκείνους πού αποκρίθηκαν σ' αυτή τήν έρωση τής «Έλληνικής» — τόν Μακκρυώνετο Μητροπολίτη Χρυσόστομο, τούς πολιτευόμενους Παπαναστασίου, Έσταξία, Βοζίκη κ.ά. — αποκρίθηκε κι' ή κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος, ή αγαπητός σάς Φαίδων. Κι' έπειδή κρίνω ότι μπορεί να σάς ενδιαφέρει ή εβρομολόγησι ενός συγγράμα πού τόσο τόν διαβάσετε, τήν άναδημοσίεωσά έδώ όλακερη. — Σ. τ. Δ.]

Απαντώ εύχαριστώσ' στήν ώραία έρωτήσή σας:

Ποτέ στή ζωή μου δεν άνειρευθήκα να γίνω τίποτ' άλλο παρ' ό, τι είχα. Μπορεί, σάν ήμουν πολύ μικρός, — δεν τó θυμάμαι, — να είπα κι' ένώ σάν όλα τά παιδιά: θέλω να γίνω στρατηγός, δεσπότης, νομάρχης ή χαχαροπλάστης. Αλλά άφότη κατάλαβα τόν κόσμο, δεν έλεγα παρά «θα γίνω συγγραφέας!»

Δεν τó βρήνω τώρα και τόσο παράξενο, άφού έπό-μαθητής τής Α' τού Έλληνικού — ήμουν έντεκα χρονών: — είχα αρχίσει κιόλα να μουντζουρώνω χαρτιά. Και με μικρά διαλείμματα, εξακολούθησα αυτό τó μουντζουρώμα ως πού κατέφερα, μαθητής πιά τής Δ' Γυμνασίου — ήμουν δεκαπέντε χρονών: — να σκαρώσω τó πρώτο μου ρομάνσο, τά «Θαύματα τού Διαβόλου», και να ζητήσω έκδόσή σάς Αθήνας!

Είχα συμμαθητή στο Γυμνάσιο και στενό φίλο τόν μακαρίτη Γεώργιο Κλαυδιανό, διακεκριμένο κατόπι μαθηματικό και καθηγητή τής Σχολής τών Δοκίμων. Αυτόν έκανα κοινωνό τών εφηβικών μου άνειρων. Και θυμομαι πολύ καλά, πώς μιά μέρα, από στίτι μου, έκει πού τού έδειχνα τά χειρόγραφα μου, τού είπα: «Γ' άνειρό μου είναι να γράψω μιά όλακερη βιβλιοθήκη!» Κι' εκείνος γελώντας μου αποκρίθηκε: «Μά, καθώς βλέπω, δεν θα σού είναι και τόσο δύσκολο. Μισό ράφι αυτής τής βιβλιοθήκης θα τήχεις κιόλας γραμμένο...»

Παραπάνω είπα, ότι μιά πού έγγραφα, μιά πού είχα τελοςπάντων τó «δωρο» να γράφω, κι' ό, τι π. χ. να ζωγραφίζω, δεν είναι παράξενο πως μου ήλθε ή ιδέα να γίνω συγγραφέας κι' όχι ζωγράφος... Η ιδέα όμως τής πολυγραφίας τής «όλακερης βιβλιοθήκης». Έ, αυτή μου τήν ενέπνευσε... ή Βολταίρος. Και να πως: Τόν ίδιο καιρό, είχα συμμαθητή και φίλο τόν Αντώνη Καντακίτη. Αυτός είχε συγγενή τόν Τζώρτζη Καρβελά, τόν περίφημο Ζακυθινό δικηγόρο.

Στό άρχοντικό του, όπως σχεδόν σ' όλα τά Ζακυθινά εκείνο τόν καιρό, όπηρχε μιά πλούσια βιβλιοθήκη. Απ' αυτήν ή Καντακίτης, φιλαναγνώστης, δανειζόταν διάφορα βιβλία, πού είχε τήν καλοσύνη να τά δανείζη και σε μένα.

Ανάμεσα στ' άλλα ήταν και διάφοροι χρυσοδεμένοι Βολταίροι, πού τούς έτρωγα τόν ένα κατόπι τού άλλου. Δέν τελειώνω όμως! Μόλις επέστρεφα δυο-τρεις, ή καλός μου Καντακίτης μου έφερνε άλλους τόσους. Μιά μέρα τόν ρώτησα: «Μά έχει άκόμα κι' άλλους; — Τι λές εκεί! μου αποκρίθηκε, Ο Βολταίρος; Μά μόνο με τά βιβλία του, θα μπορούσες να γεμίσης όλη εκείνη τή βιβλιοθήκη!» Και μου δείξε μιά μεγάλη ντουλάπα με βιβλία, πού είχαμε στο Γυμνασιάρχείο.

Αυτό ήταν! Πώς ή Βολταίρος είχε γράψει όλακερη βιβλιοθήκη; Έτσι ήθελα να γράψω κι' ένώ! Κι' εξακολούθησα εύσυνείδητα να μουντζουρώνω χαρτιά. Άς ήλθα τόν ίδιο χρόνο, στας Αθήνας, να σπουδάσω φυσικομαθηματικά. Αυτό δεν είχε να κάνει. Άφού δεν όπηρχε Σχολή για «συγγραφείς όλακερης βιβλιοθήκης», έπρεπε φυσικά να γραφτώ σε μιάν άλλη. Και προτίμησα τά Μαθηματικά, γιατί άρκετά με τραβούσε κι' αυτή ή Έπιστήμη. Όσοσο κι' ως φοιτητής έγγραφα. “Όλο έγγραφα! Κι' είχ' αρχίσει μάλιστα και να δημοσιεύω.

Δέν ξέρω τώρα πως και γιατί, με τó θυμάμαι πολύ καλά, — ήλθε και καιρός πού άφισα, τó παλιό μου εκείνο άνειρο κι' άρχισα να κυνηγώ κάποια άλλα: Να γίνω ένας μεγάλος μαθηματικός! να προσθέσω κι' ένώ κάτι σπουδαίο στήν Έπιστήμη — ένα νέο Λογισμό π. χ. σάν τόν Διαφορικό και τόν Όσκληρωτικό, να τόν Μεθοδικό Λογισμό (Calcul de methode)!... Η κι' ένα φιλοσοφικό Σύστημα, κάτι πολύ σχετικό με τά Μαθηματικά, σάν τó Θετικισμό τού Αδού στο Κόνι, πού εκείνο τόν καιρό ήταν ή Θεός μου... Γρήγορα όμως φαίνεται, είδα πως δεν ήμουν γεννημένος τόσο μεγάλη πράγματα. Και σιγά-σιγά ξαναγύρισα στ' άνειρο τó παλιό...

Η άπιστία αυτή, να ποίμα, προς τήν Λογοτεχνία δεν έβάσταζε παρά ένα-δυό χρόνια τó πολύ. Έπειτα ξαναρχισα να γράφω και να δημοσιεύω. Κι' από τότε, — ήταν τó 1886 ή 87 — ως σήμερα, εξακολούθησα να κάνω τó ίδιο. Ούτε έκανα τίποτ' άλλο στή ζωή μου. Μόνο συγγραφέας! Κι' άφού γράφω σχεδόν πενήντα χρόνια, καθόλου παράξενο αν εκπλήρωσα και τόνειρο τής «όλακερης βιβλιοθήκης». Δέν έφτασα βέβαια τó Βολταίρο, ούτε τόν Δουμ-πατέρα, ούτε άλλων, νομίζω, από τούς περίφημους «πολυγράφους». Όταν θα συμπληρωθή όμως ή έκδοσή και τών δικών μου Απάντων», οι βιβλιόφιλοι θα έχουν εξήντα τό-

μους στή σειρά με τ' όνομά μου. Σήμερα έχουν σαράντα. Μόνο πού δεν ξέρω αν θα ζήσω να τούς τυπώσω όλους. Γιατί εκτός πού παράγω άκόμα, με άπασχολεί κι' ή ανατύπωση τών παλαιών πού εξατλούνται. Έτσι ένα σωρό ρομάνσο, διηγήματα, θεατρικά έργα, κριτικές μελέτες, απομνημονεύματα κτλ. δεν τυπώθηκαν άκόμα σε βιβλίο. Έ, άς έλπίζω.

Με ρωτάτε άκόμα, άν μετάνοισα ποτέ πού ακολουθήσα αυτό τó δρόμο κι' όχι άλλον. Μάρτυς μου ή Θεός, ποτέ, ούτε στιγμή! Δέν ζήλεψα κανένας ούτε πλούτη, ούτε δύναμη, ούτε δόξα. Είμαι αυτό πού είμαι και μου φτάνει. Κι' άν περηφανεύομαι για κάτι, είναι ίσα-ίσα για αυτή μου τή σταθερότητα. Από παιδί τραβώ τόν ίδιο δρόμο, χωρίς να κουτάζω δεξιά κι' άριστερά. Ισα εμπρός! Ίσως πρέπει να προσθέσω και τούτο: Πρώτα ή κλίση, κατόπι τά έδανικά. Δημιουργεί κανείς κι' επιδιώκει ιδανικά σύμφωνα με τήν κλίση του. Άδύνατο όμως να δημιουργήση κλίση με ιδανικά εκ τών προτέρων, a priori.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ



Τά καίμενα τά γατάκια! Πήγαν έκδρομή με τά φαγιά τους. Αλλά μιά στιγμή πού τάφησαν μονάχα, ένα σκυλί τούς άδειωσε τó ένα καλάθι. Πού είναι τó σκυλί;

ΦΕΓΓΑΡΑΚΙ

Φεγγαράκι πλανημένο, άμαθο, ξεγελασμένο, τρέχει πίσω από τó τραίνο! Με τί φόβο, με τί βίαση, τρέχει, τρέχει να προφτάση και τó τραίνο να περάσει! Τρέχει, τρέχει και τó τραίνο, βιαστικό και θυμωμένο, γιατί είν' άργοποιημένο. Φεγγαράκι πλανημένο, άμαθο, ξεγελασμένο, παραβγαίνει με τó τραίνο! Κι' όλο τρέχει σάν κινάκι τó κουτό τó φεγγαράκι!

ΣΥΛΛΟΓΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Μιά νιασιμένη θάλασσα
δραχίνεται μπροστά μου
και μου ψηλώνει τους άφρονες
ως το παρόνυό μου,
και γέρω, ακόμα πιότερο
γέρω το πρόσωπό μου,
να με χαϊδέψ' ή άρμούρα σου,
κανώνια θάλασσά μου.

Τό τρομερό σου βουγγητό
που άπλώνεται σ' αυτιά μου
καθώς ξεπατάς και δένονσαι
κάτω στο σπινικό μου,
μοιάζει ώσάν να προκαλεί
τόν άγριο θυμό μου,
μα έγω γαλήνια σε θωρώ
μέ θλίψη στη θωριά μου.

Ό,τι μικρόσης άρπαξε
και σύντριψε και σκάψε
είναι όλα στη μανία σου
μικρότερ' άπ' το νάνο,
και τό καράβια βούλιαξε
και τίς ψυχές των θάψε.

Μ' άπ' όλα πιο γοργότερα
γλυκέριά, παρακαλώ σε,
πάρε και την ψυχούλα μου
στο κάματά σου άπάνω,
και μέσ' στην τόση τροχυμά
κάποια γαλήνη δώσε...

Φιλόσοφη

Ο ΚΟΥΛΟΥΡΑΣ

Καθισμένος σταυροπόδι, έχει
στη συνηθειά του γυνάϊ, πε-
ριμένει ο γερο-κουλούρας. Είναι
ένα άπομεινάρι του παλιού και-
ρού, ίσως από τό λίγα που σώ-
ζονται ακόμα μέσ' τής προεισδο-
σίας τό θόρυβο και τη ζωή.

Οι φαρδιές του βράχες, δ σκαυ-
φος στο κεφάλι, οι άρβίλες στα
πόδια, σου θυμίζουν τους παλ-
πούδες των παραμυθιών. Κι' ό-
μως αυτός δεν είναι ήρωας πα-
ραμυθίου και φαντασίας, είναι
ήρωας τής σημερινής δυσκόλης
ζωής. Ξεκινά κάθε πρωί μέ τό
καλάθι του περασμένο στο χέ-
ρι, κι' έχειται ποδαρόδρομο από
μακριά για να πουλήση τό κου-
λούρα του και να βγάλη τό ψω-
του, κι' ίσως και τό ψωμί τής
φαιμελιάς του...

Καίμενε γέρο! Ποιός έχει τί
ήσουν κάποτε και πώς κατήντη-
σες τώρα στα γεράματα; Ποιός
έχει, ποιός άερας σ' έσπρωξε ά-
πό τό βάθος τής Αρβανιτιάς, μέ-
σα στην πολυδούρη Αθήνα!...

Και περιμένει. Τώρα όπου να-
ναι θα κτυπήση τό κουδούνι κι'
ή θέα των ξεροψημένων κουλου-
ριών θα τραβήξη γύρω στο κα-
λάθι του τό λιχουδιάρικα μαθη-
τούδια. Ξέρει ό γέρος πώς ή
«κούληση» θάναυ καλή και γι'
αυτό δε λείπει μέρα από τη γυ-
νια του στού σχολειού την αύλή.

Μπαρμπα, σου χρωστάώ ό
κτώ δεκάρες; νά, πούχτες.

Και βάζοντας ό πονηρός μα-
θητής στο χέρι του γέρου τις δε-
καρήδες του, διαλέγει τό πιο ξε-
ροψημένο κουλούρι.

— Αυτό, μπαρμπα, αύριο θα
στο πληρώσω, ή; γράψε το, έν-
νοια σου, δε σε γελά.

Και τρέχει δαγκωνοντας τό
φρέσκο κουλούρι. Ό γέρος κου-
νά τό κεφάλι μ' ένα αγαθό χα-
μόγελο, βλέποντας τον μικρό ν'
άπομακρύνεται.

— Πάρε, πάρε, φρέσκα! δκτω
νεκάρους, μα ντρακμή.

Κι' όταν αντίληφθί ή τρι-
γυρνά γύρω στο καλάθι του κα-
γένα μαθητούδι, που διατάζει να
πλησιάσει: «έλα, έλα ντέ, πάρε,
τού φωνάζει, αύριο παραδές».

Και τό καλάθι άδειάζει, χωρίς
ή τοσκή του γέρου να γεμίση.
Στους πιο πολλούς έκαμε πίστω-
ση. Και παίρνει πάλι τ' αγαθό
γεροντάκι τό δρόμο του, τρεχά-
το-τρεχάτο μέ τ' άδεινό του κα-
λάθι περασμένο από χέρι. Χάνε-
ται πίσω άπ' τη γωνία του σχο-
λείου.

Καίμενε κουλουρά! ξεφυλλί-
ζοντας καμιά φορά τις σχολικές
μου σελίδες, θ' άναγκάζω και σε-
να να κάθεται σκυφτός έχει κά-
τω στη συνηθειά σου γυνάϊ.
Ατρόμητη Φορηγιάρα

ΟΙ ΔΥΟ ΜΗΤΕΡΕΣ

Δεν έχει ηλικία
τρεις ώρες ό μικρούλης.
Δεν είναι ηλικίας
μιά; ώρας ό μικρούλα.
Και σκέπτεται ή μία
και λέγει για την κόρη
και σκέπτεται ή άλλη
και λέγει για τή γόρη:

— Θεέ μου, χωρίς μου
μονάχα τόσα χρόνια
νά δώ να μ' αξιώσης
την κόρη μου νερούλα,
... να δώ να μαζιώσης
τό γούνα μου γεμπρούλη.

Ξάνθιππος

Ήταν Αύγουστος. Είχε βρα-
δυάσει. Τό άγροστατικό φεγγέ-
γάρι δεν είχε ακόμη προβάλει.
Θά πηγαίναμε μέ τη βάρκα σ'
ένα κοντινό νησίκι, ζήμιο, ως
μισή ώρα μακριά άπ' τό λιμάνι,
για να κάσουμε άγριοπερίστερα
στις σπηλιές του.

Δεν υπάρχει φραϊότερο πράγ-
μα! Σκαρφαλωμένος σ' άπάτο-
μα βράχια τής σπηλιάς, χωρίς να
βλέπης και καλά, να τό πιάνης
ένα-ένα μέ τό χέρι στις φωλι-
σες τους. Τι άγωνία, τί συγκί-
νηση, μαζί μέ γέλια χαράς ή πα-
ράπονα άλογοψευσης.

Ήταν δεύτερα φορά που πη-
γαίναμε, όχι βέβαιοι πώς θα κά-
νουμε πολλά όπως την πρώτη, μέ
την προνόθεση πώς δε θάχαν
μερέψει ακόμη ύστερα άπ' την
πρώτη μας άπιδρομή...

Σκοτάδι! Δεν είχε βγει ακό-
μη τό φεγγάρι. Πλησιάζαμε στην
άκρη του νησιού. Ό κρότος των
κυμάτων μές φανέρωνε εκείνο,

που μέ τό μάτι δεν μπορούσα-
με να δούμε: βράχοι άπότομοι
ορθώνονταν σ' εκείνο τό μέρος.
Μέ μύριες προφυλάξεις και σιγά
σιγά πλησιάζαμε. Σ' εκείνο τό
μέρος τής βραχόσειρας άκτής βρι-
σκόταν ή πρώτη σπηλιά. Κανείς
δε μιλούσε, κρατούσαμε και την
ανάπνοή μας άκόρη.

Τή στιγμή αυτή κάποιος άνα-
ψε τή άσπιλίνη πούχμα μαζί
μας Τό φως τής μάς τύφλωσε!
— Ξβύσε τό φως, γρήγορα, για
να βλέπουμε! φώναξε ό βαρκάρης.

Στη φράση αυτή, που τόσο κα-
λά έφαρμόζονταν σε τόση την
περιστοση, ξεπατάς όλοι σε γέ-
λια που κόπηκαν όμοια ξαφνικά.

Θρόισμα φτεγών άκούστηκε,
κι' ύστερα φάνηκαν καμιά δε-
καριά άγριοπερίστερα να φεύγουν
γοργά άπ' τη σπηλιά. Οί φωνές
μάς είχαν προδώσει!

Τί κρίμα, τί μεγάλο λάθος!
Ή πρώτη μας άπογοήτευση,
στην πρώτη σπηλιά ή ίδια όμοια
μας περιέμενε και στις άλλες δε-
καριά που γυρίσαμε. Μόνο δυό κα-
τορθώσαμε να πιάσουμε.

Όταν γυρίζαμε, τό φεγγάρι, ό-
λοστρόγγυλο, έλαμπε φρονταχτά
στον ολόκαθαρο ούρανο, άρ-
μονική γαλήνη άπλώνονταν πα-
ντού, μόνο ό κρότος του κουπιού
άκουγόταν καθώς έσχιζε τό νερό.

Ανουβίς

Τ' ΟΜΟΡΦΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Τά βράδυ, που έξω ό βοριάς
άγριο φυσούσε, που τό χιόνι ει-
χε λευκάνει όλη τη φύση, μού-
λεγες παραμύθια πολλά, γιατί...

Τά βράδια, που ή γαλήνη ή-
ταν άπλωμένη σ' όλη τη φύση
κι' ή σελήνη καθορμητοζότανε στα
ήνεμα νερά τής θάλασσας, μού-
λεγες παραμύθια πολλά, γιατί.
Όδηγούσες τη μικρή του φαντα-
σία σε καλήτα χροστοαλλένια
μαζί μ' όμορφα βασιλοπούλα και
πεντοόμορφες βασιλοπούλες. Και
γενθιμόναυα στα παραμύθια σου
αυτά μια τόση γλυκιά, μια άφθα-
στη εύτυχία. Μα ξεχώρα άπ' όλα
τό παραμύθια, άγαλίσσια κάποιου
που τόλεγα «τ' όμορφο παραμύ-
θι». Σ' αυτό δεν μούλεγες για
καλήτα χροστοαλλένια και πεν-
τόμορφες βασιλοπούλες, μόνο
μούλεγες για μένα την ίδια, πλέ-
κοντας σαν παραμύθι τη δική
μου ζωή. Κι' έλεγες, γιατί,
πώς θα μεγαλώσω κι' έγω και
θώ το γούλωμο πολλές-πολλές χαρές,
θα πάω σε χώρες μακρινές, ό-
που ή θάλασσα θάναυ πιο γαλα-
νή άπ' εδώ, θα πουλιά θα τρα-
γουδούν πιο γλυκά κι' ή φύση
όλη θάναυ όμορφη σαν των πα-
ραμυθιών. Κι' ό καλός Θεός, έ-
λεγες, θα μου στέλνει άφθονες
χαρές που θα μοιάζουν σα μι-
κρά λουλουδιάρικα και θα πλέ-
κουν τ' όμορφότερο στεφάνι τής
εύτυχίας γύρω άπ' τη ζωή μου...

Κι' έγω πώς τ' αγαπούσα τό
παραμύθι αυτό, γιατί! Κάθε
φορά που ή παιδική μου καρδιά
φουσκωνε άπ' τη λύπη, έρχόμου-
να κοντά σου και σου ζητούσα
τόμορφο παραμύθι. Και κάθε

φορά που ή μικρή καρδούλα μου
πλημμύριζε άπ' τη χαρά, σου έ-
λεγα: Γιαγιά, πές τήμορφο παρα-
μύθι. Και πάντα τήμορφο που
έσβυνε τη λύπη, δυνάμωνε τη
χαρά και βούτιζε την παιδική
φαντασία μου στα πρώτα άγνά
όνειρα...

Τώρα περνούν πάλι τά βρά-
δια του χειμώνα μέ τον άγριο
βοριά, περνούν οι γαλήνιες νύ-
χτες του καλοκαιριού, κι' όμως
παραμύθια δεν μου λές πιά, για-
γιά. Μάταια προσπαθώ μέσ' σ'
άγριο τραγούδι του βοριά να ξε-
χωρίσω λίγα άπ' τό λόγια του
καλιού παραμυθιού σου. Μά-
ταια στις γαλήνιες νύχτες του
καλοκαιριού, ακολουθώντας τους
φωτεινούς δρόμους των άστε-
ριών, ζητάω μέσ' στο γαλάζιο
άπειρο τη χώρα του όμορφου πα-
ραμυθιού σου.

Ό, γιαγιά, ζητάω και τώρα
που ή λύπη με πλακώνει, να μου
πουν παραμύθια, και γελάνε μα-
ζί μου, και μονάχα ή ζωή σαν
παραμύθι άτέλειστο άνοιγεται
μικροστά μου.

Όμορφο παραμύθι των παι-
δικών μου χρόνων. Αν ήταν δυ-
νάτο νάληθείς μέσ' στη ζωή
μου πόσο, θαόμο ευτυχισμένη!

Τζοκόντα

ΔΥΣΕΙΣ

Τό δειλινό τής ήμέρας εκείνης
ήταν έξαιρετικά εύχάριστο, γι'
αυτό άποφασίσα να κάνω ένα
περίπατο στην άλέναυτι πλαγιά
του βουνού.

Πήρα τό μικρό μονοπάτι, τό
ζωσμένο από χλόη άπ' τη μά με-
ριά και την άλλη, και προχωρούσα
σιγά-σιγά τραγουδώντας ένα ά-
γαπημένο μου τραγούδι, και στα-
κόμουν κάποτε να θαυμάσω τη
μαγευτική δύση του ήλιου και
την όμορφιά τής φύσης.

Έτσι έφτάσα στην κατάφυτη
πλαγιά και έξαπλώθηκα κάτω ά-
πόνα κατακρηστικό, ψηλό πεύκο
της, έχοντας άπέναντί μου τον
ήλιο που βασιλευσε χρυσομέσος,
ξοπλώνοντας στην όριζοντα. Μά
κορπούρα φλογερή, περίλαμπρη.

Τά σύννεφα ροδοκόκκινα και
φλογισμένα άμείνιζαν σιγά-σιγά
σαν καραβάκια.

Τό πεύκο μου έστελνε ένα εθ-
ρογενικό άεράκι, πού μου χαί-
δευε έλαφρά τό πρόσωπο. Ή-
μουν καταμαγευμένη από την ή-
συχία αυτή γύρω μου.

Σε λίγο ό ήλιος χάθηκε άπ'
την προσωρινή κατακόκκινη κα-
τοικία του, και κούφτηκε στο
ξοπικό του παλάτιο...

Τό λυκόφως βασιλευσε στη γύ-
ρω φύση, ενώ ή σελήνη άπ' τάλ-
λο μέρος έψωνα σιγά-σιγά τό
χρυσό της δίσκο, ρίχνοντας χλω-
μές, άπαλές άκτίδες στις κορυ-
φές των πευκών.

Έμεινα έτσι έξαπλωμένη, μέ
τό βλέμμα άπλωμένο στο γαλανό
άκαθόριστο όριζοντα, άρπίζοντας
τη φαντασία μου έλεύθερη να
πλανιέται σ' ένα κόσμο ίδιών κι'
άνακολήθειον...
Τρελλό Ίδανείο

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό εύγενής Νάσος, που του
άρεσει έξαιρετικά ό πληθυντι-
κός, λέει στο θείο του:

— Καλημέρα σας, θείοι μας!
Χαράμη!

Ό Μπέμπης έσπασε τό βάζο.
Ή μαμιά φωνάζει: — Ποιός
έσπασε τό βάζο;

Ό Μπέμπης: — Δέ σου τό λέω,
μαμιά, γιατί θα μέ δείξεις.
Τρομερός

ΑΝΑΗΘΡΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

Αθήνα, 42 οδός Έδριεΐδου
την 13 Φεβρουαρίου 1930.

ΣΗΜΕΡΑ, παιδιά μου, είμαι λι-
γο άδιάθετη. Άγλαδή πολύ... Δια-
έγραφα όλα τά γράμματά σας από
χτές, είπα να σας στείλουν, έτι ζη-
τείτε, έφρόντισα να έκτελεσθούν ό-
λες σας οι παραγγέλτες, — αλλά
ναπλητήσω σ' όλα όσα μου γράφε-
τε, δεν μπορώ... Από λίγα λόγια
θα πω στον καθένα. Κι' άμα θανα-
μήσο, ό πονοκέφαλος, θα σταματή-
σω. Έ, ως έλπισω ότι θάν θα μου
ξαναγράψετε, θα είμαι καλά...

Κι' έγω χαίρω, Ανάστη, γιατί
άπό τό γράμμα σου κρίνω πώς είσαι
πολύ καλό παιδί. Ψευδώνυμο σου έ-
νέκρινα στο προηγούμενο. Σου έ-
στειλα και τον Όδηγό.

Ήταν καμρός, Έλληνική Θά-
λασσα, με μπής και στην κίνηση,
απόδ είσαι πάντε χρόνια συνδρομη-
τρια. Σου ένέκρινα τό ψευδώνυμο
που ζήμεινες ως προτιμώμενο. Αν
δεν αφάλλω, αυτό είχε κάποτε και
μια συγγένισά σου, παλιά μου φί-
λη, που έβρασε πολύ στον κύκλο
μου. Τη συνδρομή γιατί να τη στεί-
λης ταχυδρομικάς, αφού είσαι στας
Αθήνας και μπορείς να έλθης στο
γράφεο μου, ή ίδια, ή να στείλεις
δωρεάτο;

Εύχαριστώ για όλα, Πυθαγόρα.
Στείλε μου τό κομμάτι τού λές, και
μή σε μέλει. Κι' αν δεν έγκριθί,
θα όφελήθης από τις παρατηρήσεις
που θα κάω και θα γράψης άλλο
καλύτερο. Ποτέ σχεδόν, να έφέρης,
δεν έγκρίνονται τά πρώτα που μου
στέλνουν.

Όρατό τό γραμματάκι σου, Βα-
σιλεισα τής Νύκτας. Τώρα που
πήρες και ψευδώνυμο, έλπίζω να
μω γράψης συχνά. Αλλά... μέ
πό μακρό μελάνι, παιδί μου, να τής!
Μπαρδο, Ίωάννη Τραμπούλη!

Αν και μικρούλης, βλέπω ότι γρά-
φεις πολύ καλά. Και φανταζόμαι
πιά τί όρατα γράμματά σου θα λα-
βαίνω, όταν θα μεγαλώσης ακόμα
λιγάκι... Σου έστειλα χαρτί για
τις λύσεις σου.

Αυτό, Ίδανείο, θα τό μάθης
πολύ γρήγορα, γιατί τά παλιά κομ-
μάτια τελειώνουν. Όσο αν έκείνο
δεν τό ίδης ούτε στις άπορριψές,
ούτε στη Σελίδα των δύο έπομένων
φυλλαδιών, πρέπει να συμπεράνης
ότι δεν τόλεβα. Αυτό θα πω και
σ' όλους εκείνους που μου έχουν
στείλει κομμάτια και δεν έβιασαν ως
τώρα την τύχη τους.

Και γιατί, Μαγεμένη Δίμνη,
άλλάξες αυτό πρώτο ψευδώνυμο;
δεν τό άνασώνεις — καλύτερα;...

Είπα στον κ. Φαίδωνα πόσο σου
έρεσαν οι τελευταίες Έπιστολές του
και προπάντων έβλεψη για την ορθο-
γραφία? δεν έβλεπε όμως να είσαι
ανορθόγραφη όπως λές...

Λαόφιλε, πρέπει να διαβάσης
τον Όδηγό για να ίδης πώς στέλ-
νεται τό κομμάτια για τη Σελίδα.
Όστόσο, επειδή αυτό τό μικρό τό
είχες ως συνέχεια του γράμματός
σου, τό διαβάσα και μπορώ να σου
πω ότι ή ιστορία είναι νόστιμη, άλ-
λά καθόλου γραμμένη όπως άπαρτέ.

Σε συγχάρω λοιπόν, Μάνα Πω-
θητέ, που έκαληρόρησες ό μόνος
σου πάθος. Για όλ' αυτά που ρω-
τάς, σου άπαντά ό Όδηγός που σου
στέλνω.

Εύχαριστώ πολύ τον άγαπητό μου
Δόν Ζουάν, που την Πρωτοχρονιά,
στας Παύρας, έβαλε διαφήμιση
«διαπλάσεως» στην ταϊνία του Κι-
νηματογράφου Ίνταλ. Τι καλά που
τό σκέφθηκε! μπράβο!

Έλαβα όλα σου τά γράμματά,
Παναγιώτα, μην άνηυχής, κι' έ-
πέστελεσα όλες σου τις παραγγέλτες.
Σ' εύχαριστώ για όσα γράφεις για
τη χαρά που σου προξενούν τά φιλ-
λέδια μου και για την έπιθυμία που
έχεις να λάβαινες από ένα... κά-
θε μέρα!

Άρρωστη κι' ή Καρμελίνα από
γρίπη. Εύτυχώς σηκώθηκε από τό
κρεβάτι και μόνο που τό χέρι της
τρέμει ακόμα καθόμο μου γράφει...
Εύχομαι τό έρχόμενο γράμμα της,
που τό περιμένω γρήγορα, να γρα-
φί με χέρι σταθερό...

Χαίρω πολύ, Κιθαρωοντία Κό-
ρη, που ξαναπαίχων στο σπίτι σου,
τό φιλικό μου από χρόνια. Γράφε
μου λοιπόν αφού άναγνώριζεις πό-
σο μεγαλύτερη είναι ή εύχαρίστη-
ση του συνδρομητού που λαβαίνει
μέρος και στην κίνηση...

Τά έλαβα όλα, έστέλεσα κι' εύχα-
ριστώ, Ίπποτή των Κόκκων. Αλλά
σε παρακαλώ στο έξής να μοιγρήρης
πιο ενάναγνώστα. Γιατί βλέπω ότι
δεν είσαι κακογράφος: όταν θέλεις,
γράφεις πολύ καλά. Μόνο που βιά-
ζεσαι...

Σου έστειλα, Γεώργιε Σαμα-
τζόπουλε, χαρτί των λύσεων και
τετραδιά. Και, στον Όδηγό έγινε
ένα τυπογραφικό λάθος που πέσει
να τό διορθώσης όλοι: Στο Άλφα-
θητικό Εβρετήρια, έχει που λέει
Πνευματικά! Ασκίσης, ή παρί-
πομητή είναι: Κεφ. Α', § 1-14,
σελ. 9, (και όχι Κεφ. Ε', σελ. 19,
όπως τυπώθηκε κατά λάθος).

Μάλιστα, Ίωάννη Μαλαγουττή,
από τό τώρα έχεις τόσο πολλά μαθη-
μάτια, άφρη ναρβή τό καλοκαίρι
για να πάρης ψευδώνυμο και να
μπής στην κίνηση με τά όλα σου.
Άλλωστε τώρα έχει λήξει κι' ή
προθεσμία τής άποστολής Πνευμα-
τικών Ασκίσεων. Έλαβα και τά
Π. Πνεύματα, κι' όσα είναι καλά
θα τό δημοσιεύσω.

Φανταζόμαι, Αργονάτη, τη
χαρά που έχεις κάθε φορά που μέ
λαβαίνεις αλλά θα μου ήταν άδι-
ονο το βγαίνω «τρελές-τρελές» φο-
ρές την έβδομάδα! Κι' όχι γι' άλ-
λο λόγο, παρά γιατί νομίζω ότι
δεν πρέπει να σάς απαρολώω πε-
ρισσότερο από τώρα... Τό γαλλικό
έκείνο ρητό έχει κι' άλλες λέξεις,

που ίσως δεν τις έβρεις. Τά λάθη
αυτά του Κρυπτογραφικού είναι ά-
σημάντα, γιατί άγνωστοί άμείους.
Με έλαβα όλες τις συλλογές σου.
Μικρή Καλλιτέχνη, άλλα άγνωστοί
ότι μια μόνο θα περιλάβω σ'
αυτών τον Διαγώνισμο. Διαβάσα και
στη «Νέα Έστία» τον όρατο αυτόν
χαϊρετισμό, που έστειλε την Πρω-
τοχρονιά ό μεγάλος Γάλλος συγγρα-
φέας Ρομάλν Ρολάν στο μεγάλο
μας ποιητή Κωστή Παλαμά.

Για τό Αηροψήφισμα των Ψευδο-
νύμων, Απειρή Έλπίς, είναι εύ-
λογη ή άπορία σου και σου έξηγά-
δω, ότι δεν κατάλαβες ίσως από την
ανάγνωση του «Όδηγού». Κάθε χρό-
νο, όποψήφισμα είναι μόνο τό ψευ-
δώνυμο του προηγούμενου. Φέτος
λοιπόν θα ψηφίσης δέκα από τά
ψευδώνυμα που φάνηκαν στο διά-
στημα του 1929. Τού χρόνου, θα
ψηφίσης δέκα άπ' αυτά που θα φη-
νούν στο φετινό τόμο του 1930.

Και τό δικό σου, που τό πήρες τώρα,
άνηκει στα ψευδώνυμα του 1930 ε-
πομένως σου τό άρέσουν, θα τό ψη-
φίσουν τό χρόνο. Με άλλους λόγους,
τό Αηροψήφισμα των Ψευδονύμων
του 1929 διενεργείται τό 1930. Τό
Αηροψήφισμα των Ψευδονύμων του
1930 θα διενεργηθί τό 1931. Και
ότιοι καθεξής, Πιοτερά έννόησες.

Όρατίς Έπιστολές μου έ-
στειλαν αυτήν την εβδομάδα κι' οι
έξής: Φαναγόρ Λαυρούλις, Φάος
της Ειρήνης, Εξζωνάκι, Τασία
Κανδιάνου, Μαρία Α. Γούσκου,
Κορσής, Ρασιουτίν, Μέλινα,
Κορσής, Έλιάνη, Αντιγόνη,
Πλοαργός Γεάν, Χαλιμά, Κυρά
Φροσύνη, Άλκιουίς, Έρση Δο-
σούνη, Περιστολή, Τημός Καλλι-
τέχνης, Φάν-Φάν, Σμέλλος Χρύ-
σανθος, Φοίβος, Κόριννα, Πα-
ραμυθίου, Ανούχαρο και Διά-
να. — Σ' όσους μπόρσω θέπανησω
στο έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
Κανένα ψευδώνυμο δεν έγκρίνεται, ούτε
άνασώνεται, αν δεν συνοδεύεται από τό
δικαίωμα, όρ. 10. — Τα έγκριμένα ή ά-
νανεώσιμα ίσχύουν έξ την 30 Νοεμβρίου
1930. Όσα συνοδεύονται από Α. άνήκου
είναι άπό τα όσα άπό Κ. ή κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Διαβολό-
παιδο, ά. (ΝΚ). Μαγεμένο Ή-
πειρωτάκι, ά. (ΑΛ). Βασιλείος
Βουλαγοκτόνος, ά. (Μακεδ. Δυ-
ναστ.). Βίλλυ Φοίβος, ά. Μαγε-
μένο Βασιλόπουλο, ά. Ροδοστά-
λακτος, ά. (ΗΙ). Τζιτζιφιά, κ.
(ΣΘ). Φοίβος, ά. (ΑΒ). Έλευ-
θέριος Σουδανός, ά. (ΕΖ). Μύ-
ριου, κ. (ΑΠ). Ονειροπόλο
Βλέμμα, κ. (ΕΚ). Γλυκεριά Σα-
ματοπούλα, κ. (ΕΓ). Καμίλλος
ντέ Μουλέν, ά. (Μακ. Δυν.) Πό-
θων, ά. (Μακ. Δυν.) Χρυσαστός
Καλαβούτος, ά. (Μακ. Δυν.—έ-
ται γιατί άλλως Χρυσαστός ει-
ναι άλλο φίλος μου). Γενναίος
Ήπειρώτης, ά. (ΠΓ). Μαριάννα,
κ. (Ι...).

Ανανεώσιμες Ψευδωνύμων:
Ακάνθινο Ρόδο, κ. Έγγλετίσα,
κ. Μαγιολοπούλο, κ. Τρυκοκά-
ριδο, ά. Ρευβασίδης Ψυχής, κ.
Παραμυθίνος, ά. Ίανη, κ. Κό-
ριννα, κ. Μορτάκι, κ. Αριστο-
κράτισσα, κ. Γενοβέρα, κ. Μη-
λον τής Έριδος, ά. Μουσηγέτης
Απόλλων, ά.

Κανένα ψευδώνυμο δεν έγκρίνεται, ούτε
άνασώνεται, αν δεν συνοδεύεται από τό
δικαίωμα, όρ. 10. — Τα έγκριμένα ή ά-
νανεώσιμα ίσχύουν έξ την 30 Νοεμβρίου
1930. Όσα συνοδεύονται από Α. άνήκου
είναι άπό τα όσα άπό Κ. ή κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Διαβολό-
παιδο, ά. (ΝΚ). Μαγεμένο Ή-
πειρωτάκι, ά. (ΑΛ). Βασιλείος
Βουλαγοκτόνος, ά. (Μακεδ. Δυ-
ναστ.). Βίλλυ Φοίβος, ά. Μαγε-
μένο Βασιλόπουλο, ά. Ροδοστά-
λακτος, ά. (ΗΙ). Τζιτζιφιά, κ.
(ΣΘ). Φοίβος, ά. (ΑΒ). Έλευ-
θέριος Σουδανός, ά. (ΕΖ). Μύ-
ριου, κ. (ΑΠ). Ονειροπόλο
Βλέμμα, κ. (ΕΚ). Γλυκεριά Σα-
ματοπούλα, κ. (ΕΓ). Καμίλλος
ντέ Μουλέν, ά. (Μακ. Δυν.) Πό-
θων, ά. (Μακ. Δυν.) Χρυσαστός
Καλαβούτος, ά. (Μακ. Δυν.—έ-
ται γιατί άλλως Χρυσαστός ει-
ναι άλλο φίλος μου). Γενναίος
Ήπειρώτης, ά. (ΠΓ). Μαριάννα,
κ. (Ι...).

Ανανεώσιμες Ψευδωνύμων:
Ακάνθινο Ρόδο, κ. Έγγλετίσα,
κ. Μαγιολοπούλο, κ. Τρυκοκά-
ριδο, ά. Ρευβασίδης Ψυχής, κ.
Παραμυθίνος, ά. Ίανη, κ. Κό-
ριννα, κ. Μορτάκι, κ. Αριστο-
κράτισσα, κ. Γενοβέρα, κ. Μη-
λον τής Έριδος, ά. Μουσηγέτης
Απόλλων, ά.

Είς όσας έπιστολές έλαβα μετά
την 12 Φεβρελαίου, στο έρχόμενο.

Ή Διαπλάση άπόζεται τους
φίλους της: Ζωήν Παγκάλου (έ-
στειλα έμ' εύτυχής που, αν και
«μεγάλη πιά», μέ δίπλωμα δια-
καλίσης, δεν θεωρείς «κατώτερο
του έωτού σου» να μέ διαβάζης.) Α-
ργιοπούλι (ένόησα: άλλα δεν ει-
ναι καμιά σπουδαία «άδυναμία»
αυτό, κι' ίσως ούτε μπορεί να όνο-
μασθί έτσι.) Βεατρίνη (εύχαρι-
στώ πολύ μένον στην διάθεσή σου
όρ. 20.) Χουσή Άστίνια (δαν πει-
ράζει, όταν εύκαιρής κι' έγω μέ
την ίδια χαρά θα σου άπαντή-
έ-
στειλα.) Καίτη Κορότσου (για τό
έσοπάθισμα σ' εύχαρίστηκα: πότε θα
μου ξαναγράψης;) Πουλί τής Σκο-
τεινιάς (αυτό, είδες, σου ένέκρινα
και τώρα έμπρός!) Αξένιοιστον
(εύχαριστώ για όλα: έστειλα 9 τε-
τραδιά.) Παιδί του Εσώτα (εύ-<

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τῶν 248ου Διαγωνισμοῦ. Τοῦ φιλολογικοῦ τούτου αἰ λόστες εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Ἀπριλίου.

148. Δεξιόγραφος
Γιὸς ξακουστός τοῦ Πρίστου,
Κι' ἄλλοι του γιοὶ ἀνόνημοι,
Χτίζου· μαζὶ πρωτεύουσα
Μεγάλῃ, περιώνυμη.
Μεσοκό

149. Στοιχειδωγραφος
Γιὰ νὰ μήνι στὸ σπῖτι,
'Εμένα δὴ προσωπατῆσις
Τὸ λαμὸ ἂν μὸς κόψης,
Στὸ δρόμο θὰ ξαναγυρίσης.
'Αρλανδα

150. Μεταγραμματισμός
Μὲς σὲ σκοτάδι θὰ βροθῆς πυκνὸ,
Γυρνώντας σὲ ὑποχθόνια μέρη
Μ' ἂν νὰ τἀλλήξῃς τόρα τὸ λαμὸ
'Ἡ φρίκη-κ' ἢ ἀπελπισιὰ σὲ φέρη,
'Ὡ θαυμαίενα θεὸ θὰ ἰδῆς λαμπερὸ
Δούλη Δωδεκανήσιος.

151. Αἰνίγμα
Ψάρι κ' ὄραχαιὸν ῥήτορος
Γονιὸς τὸ ἀρσενικὸ μου
Μέλος σπουδαίου τοῦ σώματος
Θὰ ἰδῆς στὸ θηλυκὸ μου.
Γιὰ τὴν Πατρίδα

152. Κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον.
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Κάθε λέξις τοῦ Κυβόλεξου, εἰς τὸ ὅποιον θάναγιγνώσκεται ὀριζόντιος καὶ κατῶτα, εὐρίσκειται ἀντεστραμμένη εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι φράσεων :

- 1. Ἀκόπως ὄνομα καλὸν δὲν ἀποκτάται.
2. Βάδιζε τὴν εὐθείαν ἵνα εὐτυχήῃς.
3. Εἰς τὴν ἀγορὰν οὐδὲν κέσμιον θάκαυσης.
4. Πολλὰς ταρασάμεθα ἀλόγως.
'Ακουρόφιτος Ρολοῖ

153. Κρυπτογραφικὸν
12341667 = Ρωμαῖος Ἀντοκράτωρ
21641 = Κράτος.
3621567 = Ποταμὸς.
41567 = Θεός.
514 = Ἐπιρροή.
63465 = Δὲν ὑπερβαίνεται.
71367 = Ποταμὸς.
Νίκη-Δέξα

154-156. Λογοπαίγνια
1.— Ποῖα νῆσος δὲν κρύβεται ;
2.— Ποῖα νῆσος γυρίζει ;
3.— Ποῖα πόλις φορεῖται ;
Μῦθον τῆς Ἄνδρου

157. Φωνηεντόλιπον ἐξ Ἄκροστιχίδος
Τάριχα τῶν κάτωθι ἑξητονμένων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου
* * * * *

- 1.— ηη = Δοξάζεσαι.
2.— ηη = Δροσίζεσαι.
3.— ηη = Εὐθύμεισαι.
4.— ηη = Καλεῖσαι.
5.— ηη = Συλλαμβάνεσαι.
Πηγαίτικος

163. Γρίφος
ΚΟΚΚΙΝΟ
Ο κ ο σ κ ι ν ο κ
Ο κ ο σ κ ι ν ο κ
Κ κ ο σ κ
Ι ι κ κ
Ν ο κ σ κ ι ν ο κ
Ο κ ο σ κ ι ν ο κ
ΚΟΚΚΙΝΟ
(Μιά παροιμία).
Κυρά-Φροσύνη

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
164. Calenbour
Quant pent-on manger, com-
me salade, un bateau ?
'Αμρυλλίς

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πενν. Ἀσκησ. τοῦ φιλ. 48
703. Ἄετος (α, εἶος.) — 704.
Καμήλα — μῆλα. — 705. Μάντης-
Δάντης. — 706. Τὸ φτυαρί τοῦ
φούρνου. — 707.

ΝΕΣΤΟΣ [Δε, ἐν, ναί, ἴνα, Ἄρ-
ΖΑΡΤΑΕ τῆ, Ἄσια, ἀέτος, Σό-
ΔΑΝΔΕΖΑ λων, Νέστος, Σελή-
ΟΙΑΝΙΗ νη, Ἡρώδης.] — 708.
ΣΟΤΕΑΝ νη, Ἡρώδης.] — 708.
ΣΗ ΔΑΡΗ ΚΟΡΙΝΘΟΣ (ὄρνις,
Ρόκκος, Ἰβόνιον, Νίος, θρόνος,
Σίκινος.) — 709-713. Διὰ τοῦ Δ :
δαυλός, Ἄδης, δρύιλος, δυάς, δέος.
— 714. ΣΑΜΟΣ-ΕΛΕΝΗ (Σελή-
νη, ἌΔωκη, Μῆγαρα, Ὄνομα,
ΣΗκούνας.) — 715. Ἄρετε τὰ
παιδιά ἐλθεῖν πρός με — 716. Ἐγ-
γογραφία εἰς τὴν Διὰπλασιν ! (ἐν
γο ἀφή, τς εἰς τιν διὰ πλι, σύν.)
— 717. ΜΕΣΟΡΟΤΑΜΙΕ (έτέ,
somet, oie, romme, Tamise,
Asie, impôt.) — 718. Prenez gar-
de au chien.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἄ' — 231 |
Τρελλὸ Ἰδανικὸ, Ἑλληνόπουλο, Πέ-
νου Ἄακρον, Ἀντιγυρῶν, Μαυρὸ
Νιτῶς, Ἰζέλην, Ὀνιστροπέλο Ἀστέ-
ρι, σὺς ἐψήφισα Ἑλλήτισσε πὸς κάρτε
καλοισθητικὸ Διαπλαστέουλα θὰ μὲς
μυρηθῇ. Μιτωεῖο, Ραμουντζικε

Ἄ' — 232 |
Ἡπειρωτόπουλα, ἀλληλογραφοῦμε Ἄ-
παντῆσατε. Κερατῆς
Ποῖος καὶ ποῖα δὴ ἀρηθθῆναι ἐλληλο-
γραφικαὶ ν' ἀναλλάξῃ τετραδάκιον καὶ
κάρτες μὲ τὸν Βασίλειον Βουλγαροκτό-
νον ! Δίσις : Βασίλειον Βουλγαροκτό-
νον, Ζακύνθον.

Ἄ' — 234 |
Ἀλληλογραφί, ἀναλλάσσω κάρτες. Νιρή-
τριες τοῦ Πεντάθλου, Δουλοδία, Σι-
μόνη, μὲ κάρτα σας θὰ μὸς προξενώσε
μεγάλῃ χαρῇ. Νὰ περιμένω ; Δίσις : (Ἄ' —
105). Πωγωνάτος

Ἄ' — 235 |
ΔΡΥΕΤΑΙ ΣΥΜΠΟΙΟΣ Ἡ ΕΛΠΙΣ.
Ἰσχυρὸς φιλοφρονητικὸς καὶ διάδοσις Δια-
πλάσσης. Ζητοῦνται μὲλα καὶ ἀντιφρονη-
τικοί, Μηνιαία συνδρομὴ δρχ. 2.
Οἱ ἰδρυταί : Κερατῆς, Πωγωνάτος

Ἄ' — 236 |
ΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΠΡΟΤΟΥ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΥ. Ἐ-
λαβαν μέρος δεκαεπτεῖς. Ἐπὶν (ΚΟ' —
988) ἐκάνθησαν νὰ ἐπιστρέψω ἐπὶς, νὰ δώ-
σω τρία τελευτάια φραδέια ἐπὶς. Ὅτε
πλειοψηφία νὰ δώσω τρία τελευτάια φρα-
δέια : 3ον) Γορδίου Ἀσμοῦ, 5ον) Ἐξηνού-
λα 6ον) Ἰσπανιόλα Ἐπαινος : Γαίλας,
Χαρομένη Ψυχή, Θεοδωρόπουλος Ἰσπα-
νιόλα, περιμένω Δίσις. ΑΣΤΟΧΑΡΤΟ

Ἄ' — 237 |
Ρίγχιφ τῆς Ὀφιζῆς, ἔδω εἶμις κ'
ἐγὼ !!! Κρητικὸς Ἀέρας
Ἄ' — 238 |
Τσουκνίδα, νομίζω ὅτι στέλνον καὶ
Δίσις μὲ τὰ τετραδάκιον.
Βάτραχος Νο 2

Ἄ' — 239 |
Ἀναλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ δλους-εξ,
Δίσις : (Ἄ' — 19) διὰ :
Βάτραχος Νο 1

Ἄ' — 240 |
Στὴν Ἑλιάνου μου στέλλω ἕνα μικροῦτε
ἀόχης γιὰ τὴ νιορτῆ τῆς.
(Καθεστέρησας). Μαζιολεούλοδο
Ἄ' — 241 |

Ἄ' — 242 |
Χιονολεούλοδο, γράφε στὴ Δίσις Ἑλ-
114). Τετῆν, τί γίνεσαι ;
Μιχρὸς Καλλιτέχνης.
Ἄ' — 243 |

Ἄ' — 244 |
Ἀναλλάσσω τετραδάκιον μὲ δλους-εξ,
Δίσις : Νανὸν Μαράτη Ἀρτοποιὸν, διὰ
Ρυθμικὸν Ψυχῆς, Ζακύνθον.
Ἄ' — 244 |

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ
ΥΠΟΤΡΕΦΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ
Παιδιά ἢ φημιστὸς δλοι τῶν
ΒΑΣΙΛΕΙΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΑ
Τὴν ὑποστηρίζουμε μὲ 200 φήφους
καὶ ἄνω. Ψηφίστε τον, ἂν θέλετε νὰ κάρτε
φραδέιον ἐκδοτέον. — Ὁ τῶν Ἐσωτε-
ρικῶν : Ρωμαῖος Ἀκατινός.
ΥΠΟΤΡΕΦΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ
ΠΡΕΣΒΥΤΑΙ : Ἄδωνας Βασίλειος
τοῦ Ἄακου, Ὀνιστρομένη Βασίλει-
οπούλα, Ἑσπαιολογίης : Πέκκις, Ἀε-
κασίος Μαγιστελλοῦδο, Σερρών : Τερ-
ζάν-Γεωργίου, Πρεβίτης : Ἰζάν Μου-
στακίη, Ζακύνθον : Ἀέκυρα Ἀπλάνη,
Μιτωλῆς : Γκρεττα-Ἀκυη, Καίρον :
Καίσιρ, Χαλκίδος : Κωνσταντῶν Ἀε-
βαρον, Ἀραρούσιος : Ρωμαῖος Πιργιγίφ
Ἰσοτηριζόμενοι στὸ δημοφίλιον,
στέλλετε διευθύνσεις καὶ φηροδέλια σας.
Γενική Δίσις τοῦ Σολόρου : Βασίλειον
Παρμενίδην, Δόκιμα.
Ἄ' — 245 |
Ἄ' — 245 |
Ἄ' — 245 |
Ἄ' — 245 |

Ἄ' — 246 |
Ἄ' — 246 |
Ἄ' — 246 |
Ἄ' — 246 |

Ἄ' — 247 |
Ἄ' — 247 |
Ἄ' — 247 |
Ἄ' — 247 |

Ἄ' — 248 |
Ἄ' — 248 |
Ἄ' — 248 |
Ἄ' — 248 |

Ἄ' — 249 |
Ἄ' — 249 |
Ἄ' — 249 |
Ἄ' — 249 |

Ἄ' — 250 |
Ἄ' — 250 |
Ἄ' — 250 |
Ἄ' — 250 |

Ἄ' — 251 |
Ἄ' — 251 |
Ἄ' — 251 |
Ἄ' — 251 |

Ἄ' — 253 |
Ἄ' — 253 |
Ἄ' — 253 |
Ἄ' — 253 |

Ἄ' — 254 |
Ἄ' — 254 |
Ἄ' — 254 |
Ἄ' — 254 |

Ἄ' — 255 |
Ἄ' — 255 |
Ἄ' — 255 |
Ἄ' — 255 |

Ἄ' — 256 |
Ἄ' — 256 |
Ἄ' — 256 |
Ἄ' — 256 |

Ἄ' — 257 |
Ἄ' — 257 |
Ἄ' — 257 |
Ἄ' — 257 |

Ἄ' — 258 |
Ἄ' — 258 |
Ἄ' — 258 |
Ἄ' — 258 |

Ἄ' — 259 |
Ἄ' — 259 |
Ἄ' — 259 |
Ἄ' — 259 |

Ἄ' — 260 |
Ἄ' — 260 |
Ἄ' — 260 |
Ἄ' — 260 |

Ἄ' — 261 |
Ἄ' — 261 |
Ἄ' — 261 |
Ἄ' — 261 |

Ἄ' — 262 |
Ἄ' — 262 |
Ἄ' — 262 |
Ἄ' — 262 |

Ἄ' — 263 |
Ἄ' — 263 |
Ἄ' — 263 |
Ἄ' — 263 |

Ἄ' — 264 |
Ἄ' — 264 |
Ἄ' — 264 |
Ἄ' — 264 |

Ἄ' — 265 |
Ἄ' — 265 |
Ἄ' — 265 |
Ἄ' — 265 |